بسم الله الرحمن الرحیم

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

لنډې کیسې

پردی ماشوم

ژباړون
نجیب الله زړګی علیخېل

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کتاب چاري دژباړون په حق کي خوندي دي

کتاب	::	پردی ماشوم
ژباړون	::	نجیب الله زړګی علیخېل
کمپوز	::	نجیب الله زړګی علیخېل
اي مېل	::	alikhailnajeeb@gmail.com
موبائل نمبر	::	03023823974
سیټینګ، ډیزائن	::	خلیل الله تصمیم
پوښتی	::	محمود رشي
تعداد	::	500
خپرونکی	::	سباوون پښتو ادبي ټولنه کوټه
لومړی چاپ	::	2015 ع
بیه	::	100

د موندلو درک : نیو کالج پبلکېشنز آرچر روډ کوټه
کتاب پلورنځی، ریګل پلازه دکان نمبر ۷ جناح روډ کوټه
ال جان پبلشرز شېراني مارکېټ عبد الستار روډ کوټه
غزنوي کتب خانه قندهاري بازار کوټه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ترون

د هغه سپېڅلي انسان په نوم چي د پښتو او پښتنو سره یې بې کچه مینه وه.
هغهٔ ځیر بابا چي موږ ته یې سوچه پښتو را پاته ده.

خان شهید عبدالصمدخان بابا

زړګی علیخېل

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ

د تنظیم ملګري لیکوال کوټې او سباوون پښتو ادبي ټولنې کوټې و ټولو ملګرو ته ډالۍ چې د دوی په صحبت کې زۀ دخپلې مورنۍ ژبې

(**پښتو**)

سره اشنا او خدمت ته یې چمتو شوم.

زړګی علیخېل

(c) ketabton.com: The Digital Library

د زړګي ادبي سفر

افسانه یا لنډه کیسه لیکل جلا او ژباړل جلا جلا کار دی. دلته دا خبره زۀ په دې نۀ کوم چي ګنې ځوک به نۀ وي په خبر، ما هسي پر دې کتاب باندي د څه لیکلو پېل له دې خبرو وکړ. ولي چي زۀ خو نۀ محقق او نۀ نقاد یم، زۀ بس تر شوق تر حده کله کله پر افسانه قلم را اخلم. لا تر اوسه مستند افسانه نګار هم نۀ یم ولي چي زما ټول تخلیق لا شو پتو دلي دوري پروت دی. په ډرامې به مي نشر شوي خود وي.

خبره اوږده شوه، زۀ راځم د زړګي په لور کوم چي پر مورنۍ ژبه ډېر مئین دی او د مورنۍ ژبه په خدمت نۀ ستړی کېږي نو ځکه یې ماته هم ستړیا را اچولې ده، خو دی ملامت هم نۀ دی، ماته یې د دوستۍ په خاطر شاید چي ووئیل چي زما پر دې ژباړلي افسانو څه را اولیکه نو دغه دی چي قلم مي باندي راختسی دی. ولي چي کله ما ژباړه وکتله، ولوستله نو د زړګي انداز د ژباړې خوند راکړی. ولي چي ما محسوسه کړه چي ما بین الاقوامي ادب او د هغه څه افسانې په پښتو کي ولوستې. زۀ نۀ یم خبر چي زما له دې خبري سره به څوک اتفاق وکړي او که نۀ؟ خو زۀ دا سند هم نۀ غواړم. زۀ زړګی ستایم چي د مورنۍ ژبي په لائبریري کي د زړګي یوه بله اضافه هم وشوه. ولي چي هغوی څه موده مخ کي د نظم او غزل یوه مجموعه هم مورنۍ ژبه ته ډالۍ کړې ده.

د زړګي د ژباړل شوي افسانو یا لنډو کیسو دغه غونچه ډېره په زړۀ پوري ده. زۀ دا لیکل نۀ غواړم چي څو افسانې، د چا او چا افسانې دي، او زما رقم ستومانه سړي ته د کتاب په باب معلومات ولیکم او بیا هغه دعوه ګیر شي چي دغه او دغه د زړګي په ژباړل شوي کتاب کي شته، بلکه زۀ دا غواړم چي کتاب دي ولوستل شي. او بله خبره دا ده چي د

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوني نامتو خلګو تخلیق ژباړل هم لویه زړورتیا ده. او بیا خو زړګي د زړهٔ په خوښه دا کار کړی دی. زړهٔ په خوښه چي کوم کار کېږي په هغه کي نتیجې ته نهٔ کتل کېږي چي آخري پای به یې څه وي. نو د زړګي د زړهٔ په غورځنګونو کي د مورنۍ ژبه بې کچه مینه په غورځنګ ده. باید چي مورنۍ ژبه ویاړ باندي وکړي. ما دمورنۍ ژبي خبره وکړه، که څوک د مورنۍ ژبي خدمتګاران یې پرله اړوي را اړوي هغوی ته اختیار دی چي نقد دي باندي وکړي.

د زړګي سره زما تعلق شته خو استعمال ډېر کم خو هغه صفتونه لري چي د ژبو د استاد، د مشرانو او و دهٔ ته ور تېر دوستانو ته عزت ورکوي، خو په خپله یې نهٔ ځني غواړي. خدای دي وکړي چي د زړګي دغه ادبي سفر دي هم تر پایه داسي ځوان وي. د زړګي دغه ژباړه پر لوستلو جوړه ده، لائبریري به په درنه هم شي او که چا د بل پردي په ثقافت رویو ځان خبرولی نو دغه افسانې د وئیلو وړ دي. پر دې به خلګ دا ومني چي پښتو، پښتون او د هغه ثقافت کلچر خو رواجونه لري، هغه ځکه چي موږ په ډیرو ځایو کي اول پښتانه یو په آخر کي دعا په عربي کوو.

په درناوي

پائیدین ګران اڅکزی کوټه

ډائیرېکټر، قدرت، ایچ ډي، ټي وي

پښتو ږغ د پښتنو

۰۷،۰۸،۲۰۱۵

(c) ketabton.com: The Digital Library

د زرګي زيار

د ژبارې د اهميت او ضرورت څخه څوک انکار نه شي کولای، ځکه چې ژباړه د يوې ژبې د ادب لپاره داسي ده لکه يو بڼ ته چې د او بو سره سم امباره (سره) هم ورکړي. د بڼ توانائي لا سېوا شي. و بڼ ته نوي نوي دريچې راخلاصي شي چې له هغه څخه تازه هوا راځي او ورسره ورسره نوي خوشبوياني د کومې ژبې د ادب چې د ژباړو د اهميت احساس کړی دی او ليکوالو توجه ورکړې ده هغه ژبې او ادب ته پر مخ تللو ژبو په قطار کي ليدل کيږي.

په خپله ژبه کي د ژباړو ګټه دا وي چې زموږ لوستونکي له نورو ادبياتو سره معرفي کوي. او د هغوی فکري زاويې ور په ګوته کوي. ورسره سره داسي موضوعاتو ته يې پام اړوي چې هغه زموږ لپاره مهم نه وي پاته شوي. بله ګټه يې دا ده چې د هغوی د کلتور، ټولنيز ژوند، د ميني او نفرت له رويو څخه يې خبروي. تر څو چې يو ليکوال د خپل چاپېريال کلتور او تاريخ سره د ګاونډيو ژبو او قامونو د چاپېريال کلتور او پر مخ تللو ژبو د ادبي معيار څخه خبر نه وي، نهٔ شي کولای چې د ښه تخليق ښښتن وګرځي. زموږ ژبه په علمي حواله په هغه قطار کي ولاړه ده چېري چې ژبې اخري سلګۍ وهي. د ادبياتو په حواله که څه هم زموږ ژبه غني ده خو د نورو ژبو د ادبياتو له ژباړو ځکه لا تر او سه پوري هغه رنګه برخمنه نه ده څومره چي اړتيا لري.

د هم دې اړتيا له کبله ځوان ليکوال زرګۍ عليخېل د لنډو کيسو په ډګر کي خپله دا هڅه کړې ده. دا هڅه څومره ښه او کاميابه شوې ده خو د دهٔ خلوص او دې خوا ته پام اړول دا ګواهي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکوي چې دی د ژبې په عصري غوښتونو خبر ځوک دی. دی په دې پوهېږي چې د ژبې شتمني په څه کې ده او په کوم څه باندې زیاتېدی شي. کوم ځوک چې کیسه لیکي د هغوی لپاره په دې کتاب کې د اهیئت په هکله د مواد و په هکله د خیال په هکله او د تکنیک په هکله ډېر څه موجود دي.

زۀ هیله لرم چې دی به پر مخ هم دا کار هم دا رنګه جاري ساتي. ایراني ادب او روسي ادب سره سره به د نورو قامونو د کیسو سره به موږ معرفي کوي.

تر دې زیات د اهمیت وړ کار دا دی چې د خپلې ژبې کیسې هم په هغو ژبو کې وژباړي له کومو ژبو چې زړګي ژباړې کړې.

ځکه ځو مره چې زموږ ژبه د نورو ژبو و ژباړو ته اړتیا لري له هغه څخه زیاته اړتیا دا ده چې د دې ژبې فنپارې په نورو ژبو کې وژباړل شي. کو مه څهره چې و نړیوالو قامونو ته د پښتانه قام ښکاره شوې ده، د هغه پر ځای به د پښتانه اولس اصل څهره رابرسېره شي. ځکه چې ادب د قام هینداره وي. چې په هغه کې د قام څهره لیدل کېږي او هینداره کله هم درواغ نه وای.

د زړګي علیخېل چې ځو مره تخلص ښکلی دی دومره دی ښکلی دی، هو مره یې لیک ښکلی دی. د دۀ دا زیار د ستائلو وړ دی، په دې چې انتخاب یې خوندور دی.

دعا کوم چې د دۀ دا ښکلایز سفر به هم داسې جاري وي او پښتو ادب ته به نور ښائسته رنګونه هم راوړي. امین

پروفېسرډاکټر نصیب الله سیماب
پښتو څانګه، بلوچستان پوهنتون، کوټه
۱۹،۰۵،۲۰۱۵

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوڅو خبري

زما په مخ کي د زړګي علیخېل د افسانو ژباړل شوي مجموعه پرته ده. په دغه مجموعه کي ګردي اته افسانې ځای کړل شوي دي. په دې کي یوه افسانه (دم واپسي) له فارسي څخه په پښتو ژباړل شوې ده. چي په پښتو کي ورته د (د نجات دروازه) نوم ورکړل شوی دی. یوه د روسي ژبي د نامتو ادیب چیخوف افسانه ده چي اول ځل په اردو کي مشهور افسانه نګار سعادت حسن منټو د (خادمه) په نامه را اړولې وه او زړګي یې د (مینځي) په نامه پښتو ژباړه وړاندي کړې ده. دغه رنګه دا شپږ نوري افسانې له فارسي ژبي څخه پروفېسر فضل حق محمود پخپل کتاب (محرم راز) کي په اردو ژباړلي دي. چي زړګي یې پښتو ژباړه کړې ده.

ولي چي پښتو ژبه د ژباړو په ډګر کي تر دا وخته پوري بېخي شا ته ده. د یوې ژبي ادبي لمن هغه وخت نور پراخوالی او بشپړتیا مومي کله چي د نورو مترقي ژبو ادبي ژباړي ورکي ځای کړل شي. د ژباړي د پاره یقیناً د هغه ژبي په کره وړه، ضرب الامثالو، محاوراتو او په لوغتو پوهېدل ضروري ګڼل کېږي. په دې هکله موږ د زړګي د (پردي ماشوم) په ژباړل شوي افسانه کي له دې لاندینۍ ټکو څه اندازه کولای شو چي هغه څومره قدر و دې سمندر ته لاهو شوی دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټکــي؛ "مــا د لمانځــه ټکـری پــه سـر کـړی، ماشـوم مـي د لاسـه ونیـوی او لـه کـوره راووتـم. زمـا زوی د درو کلـو ؤ. هغـه پـه خپلـه تللی شو بس دغه یو بد ؤ چي هغه په خپله تللی شو".

زمـا پـه خیـال "زړګـي" پـه دغـه ژبـاړو کـي دغـه یو کمـال کـړی دی، چي د یـوه قـاري ادبـي تنـده مـاتوي او دومـره روانـي پکښـې ده چي سړی له ځانه سره بیایي.

هیلـه ده چـي نـور پښـتانه لیکـوال بـه هـم و دغـه ژبـاړو تـه متوجـه شي او د پښتو ادب لمن له نورو نورو ملغلرو څه ډکه کړي.

په درناوی

سید خیر محمد عارف... کوټه

۲۵،۰۴،۲۰۱۵

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپلې خبرې

د یوې ادبي فنپارې ژباړه یو داسې ګټور زیار دی چې د مورنۍ ژبې د ادبیاتو په لمن کې خپله هڅه په پښتني مینه اچولی شي.

ډېر وخت مخکې مې د یو مشر لیکوال څه دا خبره اورېدلې وه. دغه خبره مې په زړهٔ لکه د کاڼي کرښه ولګېده. او دا دی د یو څو لنډو کیسو چې زیاتره د ایراني ادب دي او یوه په کې د روسي ادب ده ژباړې د ملګرو مشرانو په پښتني همت او ډاډ ستاسو په لاسو کې د کتاب په شکل تر تاسو در ورسول شوې.

زهٔ دا دعوه نهٔ کوم چې ما د ژباړې په هکله چې کوم قانون یا کومه عقیده چې زموږ د ادب پوهانو تر منځ پرته ده، ما تر سره کړې ده. خو خپل زیار مې پوره پوره ورسره کړی دی چې زهٔ د ژباړې معیار قایم وساتم.

دا اوله هڅه په دې ستاسو میزان ته سپارم چې تاسو زما اصلاح او روزنه وکړئ. او زهٔ پس له دې د نورو ژبو ښه ښه تخلیقات و خپلې پښتو ته را وژباړم.

د محترم محقق او پوه ادیب سید خېرمحمد عارف صاحب او د ښاغلي پروفېسر ډاکټر نصیب الله سیماب صاحب یو جهان مننداوی یم چې د دې ژباړو په هکله یې ماته ډېره مینه او ډاډګیرنه راکړه. او د دې کتاب سریزې یې په ورین تندي او پښتني مینې اولیکلې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پردی ماشوم **زرګی علیخېل**

د خلیل الله تصمیم هم منندو یم چې د دې کتاب د کتابت په هکله یې له ما سره د ېر کومک وکړ.

هیله لرم چې زما دا مانده هڅه به ستاسو په نظر ښه راشي.

نور ستاسو وخت نه اخلم تاسو و کتاب لوستلو ته پرېږدم.

ماته اجازه والسلام

په مینه او درنښت؛ ستاسو

زرګی علیخېل
سهېلي پښتونخوا کوټه اولسوالي
۲۳،۰۴،۲۰۱۵

(c) ketabton.com: The Digital Library

پردی ماشوم

نورنو ما څۀ کولی شوې؟ زما خاوند زما د ماشوم سره کور جوړولو ته تیار نۀ ؤ....... دا ماشوم خو د هغه نۀ ؤ........ دا خو زما د اول خاوند ؤ چا چې ماته طلاق راکړی ؤ، او بیا یې بیرته د دې ماشوم د غوښتلو د پاره مخ هم نۀ ؤ را اړولی...... په داسې حال کې که زما پر ځای بله یوه وای نو هغې به څۀ کړي وای؟ اخر زۀ هم خپل د سباوون فکر اخستې وم........ که په دې خبره زما خاوند ماته طلاق راکړي نو بیا به زۀ څه کوم؟ د دې ما سوا له ما سره بله لار نه وه، چې څرنګه وي زۀ به له دې ماشومه ځان خلاصوم.......... زما رنګه بې عقله له دې ما سوا بل سوچ کولی هم نشي........ ماته یوه لار یو ځای هم نه را ښکاره کېدو........ خیر...... یوه لاره خو شته...... زۀ به دا ماشوم و یو بې اولاده ته ورکړم خو په دې به څوک دې ته راضي شي؟ زۀ به چاته د خپلې لمنې د پاکۍ ثبوت ورکوم چې دا زما خپل زویې دی دا د حرام او زما د بد عملۍ ثبوت نه دی........ یا زۀ دا لاره نه شم خپلوی...... زما غېرت ماته دا اجازت نه راکوي.

په هغه ما ځیګر کله چې ما له دې ماشومه ځان خلاص کړی نو په کور کې مې د خپل مور او ګونډیانو ښځو ته هول حال ووئیل. یو یې ګونډې راته وئیل چې ولې خوري؟ د یتیم خانې واکداران څه مړه وو. خدای خبر نوریې هم څۀ څۀ راته ووئیل خو مور مې ډېر په درد سره دا خبره وکړه چې...... زما خو له دې خیاله لا ترا خېږي........ په دې خبره زۀ ډېره فکر منده شوم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ایا ماته هم له دې خیاله ترا نه راځي؟ بیا مې مور ته ووئیل چې کشکې ما دا کار نه وای کړی....... خو اوس هیڅ کېدا ای هم نشي....... او به له سره تېري شوې. زهٔ له خپله واکه ووتم او د ټولو په مخ کې مې چغې شروع کړې. خو دا ډېره بده خبره وه یوې ګونډې دا اووئیل چې! اوس یې مکارو او ښکو ته وګوری....... مور چې زما دې حال ته وکتل نو یې په غیږ کې ټینګه کړم او ډاډ ګیرنه یې راکړه راته یې اووئیل چې زویه! ته ځوانه یې....... د یوه ماشوم د پاره خپله ځواني مه خرابوه، او بیا دا ضروري ده چې ستا دا دویم خاوند ستا زویې نه کړي قبول. اوس هم وخت ډېر شته مخ ته دې ټول ژوند او روښانه سباوون پروت دی........ یو ماشوم پرېږده ته د ډېرو ماشومانو مور جوړېدی شې.

خو بیا هم هغه زما اول اولاد ؤ. هغه په ما ډېر ګران ؤ ماته دا کار نه ؤ پکار چې ما کړی وای....... ما خو دا کار په خپله خوښه نه ؤ کړی...... دې ماشوم زهٔ هیڅکله هم نه وم ځورولې.......... ما له دهٔ ځان نه خلاصوو. زما د خاوند په وار وار وئیل زهٔ دې کار ته مجبوره کړم........ لاکن د هغه هم قصور نه ؤ. کله چې ما د هغه سره نکاح وتړله هغه ته دا حق ؤ چې هغه دا غوښتنه وکړي، که زهٔ د هغه په ځای وای نو کېدا ای شي چې ما هم داسې غوښتنه کړې وای.......... هو! که زما د خاوند هم یو اولاد وای نو ما به هغه خپل اولاد ګڼلای......... خپل د اولاد غوندې به مې مینه ورکوله......... د هغه دا مطالبه خپل په ځای ټهیک وه......... لکه څنګه چې هغه اووئیل چې! زهٔ د بل اولاد په دې کور کې نه شم ساتی. هغه دوې ورځې کومې چې ما د هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

سره تېري کړې هم په دغه خبرو تېري شوې........ په اخري شپه تر ډېره خبري رواني وې دا سي نه چې دا زموږ د میني او ارمانو خبري وې....... نا.... بلکې خبري دا وې چې هغه د بل اولاد په دې کور کې نه برداښتوو. او ما چپه خوله دا اورېدل....... اخر مې ورته اووئیل چې ته راته لاره وښایه........ ته یې یو درملنه په لاس راکړه؟

زما خاوند اول خو تر ډېره چپ ؤ بیا یې راته اووئیل چې زما په هیڅ سر نه خلاصېږي ته پوهېږې........ دا ستا کاردی هر څه چې کوې خو دا مې واوره زهٔ په دې کور کې خپل اولاد لیدل غواړم د بل نهٔ .

هغه چې هم یوه لاره په لاسه را نه کړه نو ما به څه کولی شوې...... په هغه شپه هغه زما خوا ته په مینه کتل هم نه لکه هغه چې له ما په ډېره لویه ګنا خوابدی وي......... زموږ د وادهٔ صرف درې شپې شوي وې او دا درې سره شپې په خوابدی تېري شوي وې...... هغه غوښتل چې څومره زر کېدا ی شي دا ماشوم له دې کوره ورک شي. سهار چې وتی نو یې راته اووئیل چې ما ښام زهٔ دا ماشوم په دې کور کې نه ووینم. پوهه شوې.

نه پوهېږم چې څنګه زما زړهٔ ومنل حالانکې په دې کار کې زما هیڅ اراده نه وه چې زهٔ به دا کوم.

ما د لمانځه ټکری په سر کړی، ماشوم مې دلاسه ونیوی او له کوره راووتم. زما زوی د درو کلو ؤ، هغه په خپله تللی شو بس دغهٔ یو بد ؤ چې هغه پخپله تللی شو. دا ډېره بده خبره وه هغه اوس ژړل هم نه......... د شپې د خوبه هم نه راویښې دی........ اوس هغه زهٔ نه څورولم خو زهٔ په دې کار کولو مجبوره وم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ټرام (بس) تر اډې پورې په پښو ولاړو....... ما هغه ته ثپلۍ او ښکلي جامې ورپه غاړه کړي وې. هغهٔ جامې کومي چي زما اول خاوند زما له طلاقه څو ورځي مخ کي د دهٔ دپاره جوړي کړي وې....... ما چي کله دهٔ ته جامې ورپه غاړه کولې نو په خيال کي مي دا راغلو چي اې ښځي! اوس ولي دې ماشوم ته نوي جامې ورپه غاړه کوې؟ زما زړهٔ نه ومنل. ما د هغه وېښتان هم جوړ کړي ؤ هغه ډېر ښائسته ښکاره کېداى....... په يوه لاس مي د دهٔ لاس ټينګ کړى ؤ او په ابل لاس مي ټکرى په سر ټينګ کړى ؤ. زهٔ کراره کراره روانه وم اوس د زغرد تللو توان زما په پښو کي نه ؤ...... دا اخري وار ؤ چي د هغه لاس زما په لاس کي ؤ. دوه درې واره يې د کولچو غوښتنه وکړه خو ما به هر وار ورته وئيل چي لږ صبر شه چي په ګاډى کي کښېنو نو يې درته اخلم..... هغه زما خبره و منله.

دا اوس د يو څو ورځو مخ کي د يو اس پښې د مردارو او بو په يو ډنډ کي نښتي وې او خلک ترې را چاپېره وو هغه ماته په ضِد شو چي ما په غېږ کي ورپورته کړه زهٔ يې ګورم چي هلته څه دي؟ ما هغه خپل په اوږو کښېناؤ هغه وکتل چي د اس پښې په ډنډ کي نښتي دي له ورانهٔ يې ويني روانې دي کله چي مي ځمکي ته کى نو يې راته او وئيل؛ مولا مولا اس ويني دى.

ما ورته وئيل هو زړګيه! هغه خپل د مور خبره نه منله ګوره چي اوس خوږ شو.

د ټرام (بس) تر اډې مي راوستى د سهار وخت ؤ په ټرامو (بسو) کي ډېر زيات خلک وو. د نيم سات انتظار وروسته په يوه بس کي ځاى راته ملاؤ شو. د بس د راتګ نه مخ کي ماشوم ډېر

(c) ketabton.com: The Digital Library

زهيرؤ، زۀ هم ستړې وم....... هغه څو ځلي دا پوښتنه وکړه چې مولا مولا ګاډى ولې نه لاځي.... دلته سيان اخو.

او ما به هر ځل دا ورته وئيل چې اوس ګاډى راځي په ګاډى کې چې کښېنستو نو به شيان درته واخلم. په اوه (٧) نمبره ګاډى کې کښېنستو او تر مېدان شهه پورې راغلو. په ګاډى کې زما ياد دي چې ماشوم ماته وئيل چې مولا موز څيلي ځو؟

نې ولي ما ورته ووئيل! ستا بابا له.

ماشوم راته کتل خداى خبر چې په ضد او که ناخبرېې راته ووئيل چې د کوم بابا کله مولا؟

زما له وسه ووتو....... ورته په خشم شوم چې زړګيه! ته ډېرې خبرې کوې اوس که دي بله خبره وکړه. نو پوه شه چې شيان نه درته اخلم.

اوس زۀ فکر کوم چې د ماشوم زړۀ مې ولې ازار کړو؟

ولې مې هغه چپ کړو؟ ولې مې د هغه معصوم زړۀ مات کړو؟

کله چې زۀ له کوره وتلم نو ما له ځان سره قسم کړى ؤ چې تر هغو پورې مې دى ځاى ته نه وي رسولى زۀ به دۀ ته هيڅ هم نه وايم....... زۀ به په مينه ورسره خبرې کوم......... اوس ګوره څومره افسوس راځي هغه به څۀ سوچ کړى وي چې زما په خشمېدو تړوله لار غلى ؤ او د ګاډى د منشي سره په خبرو اخته شو کوم چې هغه دى د خندولو د پاره ورته قسم قسم شکلونه جوړول.

په مېدان شهه کې چې کله له ګاډى راکوز شو نو هلته هم په خندا ؤ. په مېدان شهه کې د پښې د ايښولو ځاى نه ؤ....... ګير

(c) ketabton.com: The Digital Library

چاپېره موټري او بسونه ښکاره کېدل....... اوس نو فکر منده شوم چې په ماشوم څه وکړم؟ لږ ساعت روانه وم زما د خیاله چې نیم ساعت به تېر شوی وي موټري او بسونه څه کم شول. زهٔ د مېدان غاړي ته ورسېدم له جیبه مي لس (۱۰) شاهي (روپۍ) را اوویستې او ماشوم ته مي ورکړې....... هغه حیرانه پرېشانه ماته کتل ولي چې هغه تر اوسه په پیسو څهٔ څیز اخستلو باندي نه پوهېدو. په مېدان کي یوه سپین ږیري د ختکي زړني خرڅولې........ ما ماشوم هغه خواته ولېږی. چې زهٔ وګورم چې زما زړګی څه څیز اخستی شي که نهٔ؟ ورشه هغه شیان واخله.

ماشوم پیسو ته وکتل بیا یې ماته وکتل هغه نه پوهېدی چې څیز څنګه اخستل کېږي....... تر اوسه ما دی په دې کارو نهٔ پوه کړی. هغه رډ بډ ماته کتل....... توبه خدایه څنګه کاته یې ؤ داسي معلومېدو چې سم دستي به مي زړهٔ له کوګله راووزي.......... زما طاقت سوکه سوکه په ختمېدو ؤ........ ما د هغهٔ د کتلو تاب نه درلود...... له هغه وخته تر دا اوسه پوري پر ما څه تېر شول زهٔ نهٔ پوهېږم.

هغه داسي راته کتل لکه چې یوه پوښتنه کوي ما د ختکي د زړنو خواته اشاره وکړه چې ورشه دا پیسې ورکړه او ورته وایه ماته زړني راکړه...... هله شاباش.

ماشوم زړنو ته وکتل او ځان یې د ژړوندوکي غوندي کړو او اووئیل چې زهٔ زوني نه اخم زهٔ تسمس اخم....... زهٔ یې پرېشانۍ ته واچولم....... ماشوم جوړ کار را خرابوئ. خدای مهٔ که! که هغه ژړلي وای نو ما به څه کول...... زهٔ اول لا په سکروټو اوښتم....... ما په څه زیار په زړهٔ ډبره ایښې وه که ماشوم ژړلي

(c) ketabton.com: The Digital Library

وای نو ما خو خپله ناپاکه اراده پرېښې وه....... لاکن ماشوم نه ژړل زۀ خپله وار خطا وم...... نه یم خبره څنګه مې ماشوم ته ووئیل؛ هو زړګیه! د هغه سره کشمش هم شته ورشه چې څه دي زړۀ ته کېږي هغه پرې واخله اوس ور هم شه.

بیا ما هغه په غېږ کې واخستی تر نالی مې واړوئ بلکې د سړک (واټ) تر غاړه ورسره ولاړم......... ما د هغه لاس پرېښودو ورته مې اووئیل هله شاباش چې ناوخته دی زر څیزونه واخله او راځه.

عجبه اتفاق ؤ په دا وخت په سړک (واټ) یو موټر هم نه ؤ..... موټر خو لا پرېږده رخشه هم نه وه چې د ماشوم د لاندي راتلو خطره وي........ ماشوم دوه درې قدمه مخ ته ولاړی خو بیرته راوګرځېدئ.

مولا! مولا! هغه سله تسمس ته؟

هو زړګیه ورشه ورته وایه ماته د لسو روپو کشمش راکړه، او ماشوم ولاړی.

ماشوم د سړک (واټ) تر مینځه لا نه ؤ تللی چې د بس هارن مې تر غوږو شو..... زۀ له ویرې راپاڅېدم او په هله مې ماشوم ته ځان ورسوو او په غېږ کې مې راواخستو........ د لېونیو غوندي تر بس پورې ورسېدم. په خولو کې لوښته بوښته شوم...... بدن مې ټول په رپا ؤ. ماشوم وئیل چې مولا څه وسو؟

زما زړۀ راډک شو او مې ورته اووئیل چې! هیڅ نه زړګیه خدای مه که تۀ تر ګاډی لاندي کېدې.

ژړا تر خولې راغلې وه خو ماشوم راته وئیل؛ ما چته که زۀ تیجه منده کوم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

که ماشوم دا نه وای وئیلي نو زما هېر ؤ چي زهٔ د کوم کار پسي راغلې وم....... لاکن د ماشوم خبري زهٔ بيرته خپلي ناپاکي ارادې ته تياره کړم ما د خپلو سترګو او ښکي پاکي کړي نه وې چي ماته د خپل خاوند خبره راياده شوه ....که هغه نن ماشوم په کور کي وليدی نو خدای خبر چي پر ما به څه قيامت راځي........ ما ماشوم ښکل کړو. دا اخري ښکلول ؤ چي ما د دهٔ په ښائسته ښائسته سرهٔ سرهٔ اننګو کړی وو. ماشوم مي په ځمکه کښېته کړو او په غوږ کي مي ورته اووئيل. ورشه دې ځلي تېز ولاړ شه او ګوره چي د ګاډی لاندي رانه شې. په سړک (واټ) دې ځلي يبا هيڅ قسم موټر يا رخشه نه وه چي د ماشوم ځني خطره وه.

ماشوم دې ځلي تېزه منډه کړه د هغه وړو کي وړو کي پښو ډېر په تيزی سره حرکت کولو. زه وډاره شوم چي داسي نه نوک ووهي. څنګه چي د سړک (واټ) په ابله خوا ورسېدو نو دلته زما د بدن وينه وچه شوه دا ربښتيا ؤ چي ما هغه دلته د پرېښولو دپاره راوستلی ؤ....... زما په دا وخت هغه حال ؤ کوم چي د غله وي چي پر موقع نيول شوی وي......... ما ته د هغه ورځي احساس وشو په کومه ورځ چي ما د خپل اول خاوند د سدری (واسکټ) جېبونه کتل هغه خاص پر موقع راغی. زهٔ په خولو کي لمده خيشته شوم او له شرمه مي سر په ځمکه ننوتو.........

ډېر په خواری چي مي سر راپورته کړو نو ماشوم د زښي خرڅولو والا ته رسېدلی ؤ. زما کار دلته ختم شو......... زهٔ په خپله ناپاکه کار کي بريالی شوې وم.......... ماشوم په خېرسره د سړک (واټ) دويمي غاړي ته رسېدلی ؤ او ما دا فکر وکړو چي

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما خو له اوله سره ماشوم نهٔ ؤ........ اخري ځل چې مې کله ماشوم ته وکتل نو داسي لکه پردی ماشوم چې وي ما په دې وخت کي داسي محسوسول لکه يو تور خطرناک حبشي چې ماته ګوري...... زهٔ په دا وخت کي په وېره کي مبتلا شوم او په تېزی سره تر دوو کوڅو راتېره شوم. بيا مې فکر وکړو بايد چې زهٔ د کوڅو تر شا په پټه پټه روانه شم...... ډېر په ازيت سره د يوې کوڅې تر سره رسېدلې وم چې يو موټر زما تر څنګ ودرېدو، زهٔ له وېري په کپ شوم او په خيال کي مې دا راغلو چې کېدا ی شي چې پر چوک باندي زهٔ يو پوليس په شک من نظر ليدلې يم او کله چې زهٔ له چوکه د دې کوڅو خوا ته راغلم نو دې پوليس په موټر کي زما څاری وکړو او اوس دا دی ما نيسي.

نه پوهېږم چې ولې مې شاته موټر ته وکتل څه خلګ له موټره راکوز شوي وو او موټروان ته يې خپله کرايه ورکوله........ په ما کي بېرته ساه راغله او يو خيال هم راغی......... زر د موټر خوا ته روانه شوم په موټر کي کښېنستم او په زوره مې دروازه رابنده کړه........ موټروان له ځان سره وبنېدی او موټر يې روان کړو........ په دې وخت کي زما د ټکري پلو د موټر په دروازه کي راغلی ؤ......... لاکن دومره وس نهٔ ؤ راکي چې ما پلو راکښلی وای.......... بنه د ډېر مزل وروسته چې زړه مې لږ په ځای شو نو مې په کراره د ټکري پلو د موټر له دروازې راوکښی........ په چوکۍ مې سر کښېښودی او په ارامه کښېنستم.

او د شپې تر اخره پوري ما د خاوند څخه د موټر کرايه نهٔ کړه وصوله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ربنتونی عاشق

میرزا جعفر ډېر زهین او قابل طالب علم ؤ........ هغه د درس اخستلو علاوه د درس پوهنې هم زيات شوق درلود....... په دې يې په هر ځای کې به يې مېخونه ايستل او په اوږدو بحثونو به سر شو........ د هغه دا ارمان ؤ چې هغه يو لوی عالم فاضل جوړ شي او بيا د دولت په يوه اهمه چوکۍ باندې کښېني.......... واقعتاً هم هغه تش د يوې لوړې چوکۍ د پاره دومره درس وئيلو........ ګنې که نن ورته د عام بابو يوه چوکۍ ملاو شوې وای نو خدای خبر چې کله به يې زد کړه پرېښې وای.......... لما څخه به يې د فلسفې درس اخستی........... حالانکه د عمر په لحاظ هغه له ما ډېر کشر ؤ.... خو بيا هم موږ لکه دوه همزولي ملګري بې تکلف او خواږه ؤ...... د هغه د سوالو د ځوابو د پاره به ما ډېره وسيع مطالعه کوله....... او دا وسيع مطالعه زما د پاره هم ډېره مهمه وه........ په دې به زهٔ د دهٔ ډېر شکرګزار وم او د هغه په مرسته کولو کې ما هيڅ يوه بهانه هم نهٔ کوله.

له څو ورځو راهيسې هغه ډېر غمجن غمجن ښکاره کېدو او د عشق او عاشقۍ خبرې به يې څېړلې........ په دې فکر چې داسې نه وي چې د ځوانۍ جوش دی په غلطه لار سم کړي. ما د دهٔ حوصله افزائي وکړه او يوه ورځ مې بلا تکلف ورته او وئيل چې! ميرزا صاحب مهٔ شرمېږه څه چې دي راته يې او وايه؟ که د

(c) ketabton.com: The Digital Library

وادهٔ مسئله ده نو زهٔ به پخپله په مرکه وګرځم او د وادهٔ مسئله به درحل کړم.

هغه ما ته وکتل او د یوې سړې اسوېلۍ سره یې راته اووئیل چې! کشکي داسې کېدای شو.......... وروسته د خبرو څه دا ثرګنده شوه چې دهٔ خو د فلان الدوله لور په حافیظیه کې لیدلې ده او زړهٔ یې پرې بائللی دی...... هغهٔ هم دی خوښه وي او د میني عهد وپیمان یې هم په منځ کې شوي دي....... خو د وصال هیڅ لار نهٔ معلومېږي....... ولې چې فلان الدوله د ډېر دولت څښتن دی او هغه خپله یوه نازولې لور هیڅ کله هم و یوه وږي، لڅ طالب علم ته نهٔ شي ورکولی.

زهٔ پوهېدم چې میرزا ډېر ضدي او په خبره وچ ولاړ ځوان دی..... که هغه ته خپله معشوقه نهٔ شوه ملاوه نو په ژړا ژړا به ځان و مرګ ته وسپاري...... په دې وجه زهٔ ودې صورتحال ته سنجیده شوم.......... میرزا ماته وئیلي ؤ چې زما معشوقه له ما سره دومره مینه کوي که موږ ته د پټ ملاقات ځای را په ګوته شي نو هغه بې له څه ډاره وماته د ملاقات د پاره راشي....... کله چې ما دا واورېدل نو زما د وجود وېښتان له خوفه جګ جګ ودرېدل. او په دې فکر شوم چې د نفس شېطان یو نېک او عالم ځوان څومره په اسانۍ سره خطا باسي او بې حیائي ته یې تیار کړي.

زهٔ پټه خوله شوم......... د میرزا رنګ ورځ په ورځ زیړ اوښتو او کمزورتیا یې هم په وجود غالبه شوې وه......... د دهٔ په درس او بحث ومباحثې کې دلچسپي ختمه شوې وه او زموږ د خبرو دائره هم د دهٔ تر معشوقې پورې محدوده وه.......... زما تر وسه چې څومره کېدای شو ما دی د دې کاره راګرځولو پوره

(c) ketabton.com: The Digital Library

پوره کوشش اوکړو........ دی مي له هغو خطرو څه خبر کړو چي ودهٔ ته وړپېښېږي دي........... خو زما په خبرو به يې نور هم د عشق په سمندر کي غوټې وهلې.

ميرزا چي دا وکتل چي زما هيڅوک مرسته او کومک نه کوي او نور مي هم له دې کاره راګرځوي نو بيا به له ما هم پټېدی.......... زهٔ ډېر غمجن وم چي يو ښه دوست او شاګرد مي له لاسه وځي........ ما ته داسي رامعلومېدو لکه چي ما خپله د يو قابل طالب علم د پاره د درس دروازي بندي کړې. او زهٔ خپل ضمير هر وخت په دې خبره ملامتولم....... اخر ما هم زغم له لاسه ورکړی. زهٔ را ولاړ شوم د ميرزا د بېرته راوستولو د پاره د داسي ګناه په کولو اماده شوم کومه چي په يوه حال کي هم د معافي لائقه نه وه. ما ميرزا ته حال ورولېږلو چي هغه خپله معشوقه زما کورته راوستی شي.

ميرزا تر دوو وروځو پوري زما په کور کي مخ تورو ی.......
لاکن زهٔ خوشحاله وم چي ميرزا يو وار بيا په هغه جوش او جذبه درس ته توجه ورکوله او زهٔ به تر نيموشپو پوري د دهٔ د سوالو د ځوابو په لټولو بوخت وم.

دوه کاله دغسي تېر شول.......... ميرزا به هر وخت خپله معشوقه زما کورته راوستله او د څو وروځو د نفس د تسکين پوره کولو وروسته به يې بېرته بوتله.

يوه ورځ دا خبر راغی چي د فلان الدوله لور مړهٔ شوه........ ميرزا ته چي کله دا معلومه شوه نو په بد حال شو.......... کله به هغه د يو ماشوم غوندي کوم چي د مور په غېږ کي سر کښېږدي او په ژړا سر شي او کله به د هغي زمری

(c) ketabton.com: The Digital Library

غونـدي د کـومي چـي ماشـوم زمـری بچـی کـوم (صـیاد) ښـکارزن پـټ کـړی وي د یـو وحشـیت او د درنـدګۍ انځـور بـه یـي مخـې تـه راغـی........ پـه یـوه جنـوني کېفیـت کـي بـه مبـتلا شـو....... داسي عاشق به شاید چا لېدلی وي.

سـهار ماښـام بـه د فـلان الدولـه د لـور و قبـر تـه ناسـت پـه ګېریـان بـه یـي راړولـي ؤ........ د میـرزا د معشـوقې و وروڼـو تـه حـال ورسـېدو.....یوه ورځ مـي تـر غـوږ شـو چـي د میـرزا د معشـوقې وروڼـه د میـرزا پـه مـرګ پسـې دي........ زمـا پـه فکـر کـي یـوه خبـره هـم نـهٔ راتلـه چـي میـرزا پـه دې خبـره څنګـه خبـر کـړم.... زهٔ پـه دغـه سـوچ کـي وم چـي د کـور دروازه وټکېـده...... زهٔ ور ولاړ شـوم او دروازه مـي خلاصـه کـړه........ یـوه ښـځه دبانـدي ولاړه وه او راتـه یـې اووئیـل! زهٔ د میـرزا معشـوقه یـم او دلتـه ستاسـو کـره د میـرزا سره په څو څو واره راغلې یم.

زهٔ هـک پـک لکـه بـت پـاتې شـوم......... زر مـي د دې د ټکـري پلـو راټینـګ کـړو چـي داسـي نـه چـي ښـاپېری وي او رانـه ورکـه شـي.......... مـا تپـوس ترینـه اوکـړو چـي تـهٔ خـو مـړهٔ شـوې وې؟

هغـې پـه خـواب کـي راتـه اووئیـل چـي پـه اصـل کـي زهٔ د فـلان الدولـه لـور نـهٔ یـم بلکـه زهٔ د هغـې مـړې پېغلـي د رضـاعي مـور (دایـه) لـوریـم...... مـا ځـان میـرزا تـه پـه کسـته پـه پـرده کـي کـړی ؤ........ اوس زهٔ غـواړم چـي هغـه تـه رښـتیا رښـتیا حـال اووایـم........ زهٔ د میـرزا دا حـال نـهٔ شـم لیـدی......... تـهٔ د هغـه روحـاني پـلار یـې تـهٔ زمـا پـه دې هکلـه مرسـته اوکـړه......... مـا هغـه کورتـه دننـه راوسـته او پـه کوټـه کـي مـي کښـېنوله او ورتـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

او مي وئيل چي ! زهٔ تر څو نه يم راغلى تهٔ به نهٔ ځې، زهٔ ځم ميرزا ګورم.

ميرزا ماته د حافيظيه سره نزدې په لاس راغى......... ما هغه کورته راوستو او له هغه مي پوښتنه اوکړه چي! که چېري ستا معشوقه ژوندۍ وي نو څه راباندي خورې؟

هغه ماته په عجيب انداز وکتل.......... خو ما بيا خپله پوښتنه ترېنه اوکړه چي! که چېري ستا معشوقه د فلان الدوله لور نهٔ وي او هغه ژوندۍ وي نو ستا په خيال څنګه به وي؟

د هغه سترګي رډي راوختلې......... په دې حال کي د دهٔ معشوقه هم د ابلي کوټې څخه دې کوټي ته راغله او په مسکا يې ورته اووئيل چي! ميرزا جانه خفه نهٔ شې ما له تا سره ټوکي (شرارت) کړي وې.......... زهٔ ژوندۍ يم. د ميرزا د مخ بڼه بالکل غائبه شوه........... هغه بې سوده شو.........او پر مځکه ولوېدو......... چي کله په سود کي راغى نو يې خپلي معشوقې ته اووئيل چي ځه! زهٔ له تا سره مينه نهٔ کوم.

څو ورځي پس مي د ميرزا څخه دا پوښتنه اوکړه که ستا هغه نهٔ وه خوښه نو دي داسي ولي کول؟ زهٔ ستا په دې حرکت نهٔ شوم پوه؟ دهٔ په ځواب کي راته اووئيل چي! زما دي ستا پر سر قسم وي زما عشق رښتونى ؤ....... که داسي وخت راغلى واى نو ما به دا خپل سر هم ترې قربان کړى واى خو دا رښتيا دي چي زما د فلان الدوله د لور سره رښتونى عشق ؤ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مور

هوشنګ د ځلور کلو ؤ.......... د مور ناز به سهار دی د خوبه راپورته کولو او د پلار شفقت به دی ماخوستن په خواږه خوب اوده ولو...... کله چي به هغه د مکتب څخه کورته راغی نو مور به په مینه ښکلولو او پلار به د دۀ ښکلي سرۀ وېښتان په مینه مینه سمولو........ دۀ چي به د هر څیز خواهش کولو هغه به دۀ ته سم دستي راوړل شو........ ولي چي دی د مور او پلار یوازنی نازولی زوی ؤ.

هر ماشوم فطرتي د مور سره مینه لري....... په خاصه توګه بیا چي مور هم ډېره مهربانه او مینه ناکه وي.

هوشنګ تر نورو ماشومانو ډېر زیات نازولی او موریې تر نورو مېندو ډېره بااحساسه او مهربانه وه.......... په کومه ورځ چي د هوشنګ لاس مات شو نو د مور ساه یې تر حلقه راغله........... د پلار په سترګو یې تیاره خوره شوې.......... په ټول کور کي داسي ماحول جوړ شو لکه مړی چي شوی وي.......... هوشنګ په لوبو کولو کي لږ غوندي بې احتیاطي کړې وه لاکن په کور کي سم د ویر انځور ښکاره کېدای.......... څو میاشتې هوشنګ کرار پر کټ پروت ؤ.......... په کومه ورځ چي (شکسته بند) سکینډې والا د دۀ د لاس پټۍ له مزغي څخه خلاصه کړه نو د دۀ لاس بالکل جوړ ؤ......... هیڅ درد یا نور تکلیف ورته نۀ ؤ....... تر دې پېښي وروسته د دۀ په زړۀ کي دا احساس دومره زیات شو چي د دۀ مور د دۀ سره ډېره زیاته (بې کچه) مینه کوي. نو دۀ ته هم په کار دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

چي په لوبو کي د احتياط څه کار واخلي.......... داسي نه چي يو ځل بيا د دۀ مور له ډېري پرېشانۍ سره مخامخ شي.

کله چي به هغه د مکتب څخه راغی او د لوبو کولو پس چي به د هر څه نه فارغه شو نو به يې د خپل د درس يو کتاب راواخست او د مور په غېږه کي به يې سر کېښود او خپل سبق به يې لوستلو............ د دۀ سترګي چي به کله د مور په څهرې ولګېدې نو په زړۀ کي به يې يو داسي اطمينان راغی لکه چي د دۀ د مور او پلار پرته په دې نړۍ کي بل بنيادم نه وي...... په خاصه توګه به يې کله چي مور ته وکتل نو به يې زړۀ ډاډمن شو..... حالانکه د پلار شفقت څه کم نه ؤ.......... خو دۀ ته د مور مينه تر هرڅه مقدمه ښکاره کېده.

ولي چي د دۀ مور او پلار د دۀ د مکتب هر ضرورت ورپوره کړی ؤ. نو په دې وجه دی د مکتب په خپله ټولګه کي ډېر لائق ماشوم ؤ. او بله دا چي د دۀ په تربيه کي د دۀ مور او پلار د ډېر احتياط څخه کار اخستی نو په دې وجه دی په دې کم عمر يعني ماشوم توب کي ډېر نېک او باسعادت ماشوم ؤ.

هغه کوتره چي تل لوړ پرواز کوي چي هغه د ازادۍ او د ازادۍ د اهميت څخه ښه خبره وي.......... خو هغه د ظالم (صياد) ښکاري د ارادو څخه ناخبره وي.

هغه خوږ ګفتار بلبل کوم چي د خپل ګل جانان په ياد کي په خوږو سندرو کي له عالمه بې خبره وي.......... او هغه ته دا نۀ وي معلومه چي يو داسي طوفان راروان دی او د دۀ دا ښکلی ګل چي دی په مئين دی هغه به تيت و پرک کړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوم ماشوم چې د مور په غېږه کې یې د مینې شپې سبا کړې وې...... چاچې د مور د مینې د ډک ګفتار پرته یې بل هیڅ نه وي اورېدلي...... د خوشحالۍ او کامیابۍ پرته یې هیڅ نه وي لیدلي. هغه څهٔ خبر ؟ ولې چې د ژوند په تماشو کې څه عجیبه وېرونکې منظرې هم لېدل کېږي.

د هوشنګ مور ناروغه شوه.......... ناروغي یې دومره زیاته شوه چې طبیبان هم ورته عاجزه شول.......... کوم هغه څهره چې به د ګل ګلاب غوندې سرهٔ وه، د زعفران په شان زېړه شوه......... هغه له نوره ډکې سترګې په کوم کې چې د هوشنګ د سترګو نور ؤ هغه د یوې تتې ډیوې په څېر په پړکا وې.

د شپې هوشنګ د خپلې مور و څنګ ته ناست د مور د سر د وېښتانو سره یې ځان مشغول کړی ؤ........ کله به هغه د مور زېړ مخ ښکل کړو او کله به یې لاس په خپله سینه کېښود......... دا د دهٔ په خیال کې هم نهٔ ؤ چې دی به له خپلې نیازبینې مور څخه د تل د پاره جلا کېږي، او ټول ژوند به یې د مور بغېره په هجر کې تېرېږي....... خو د دې باوجود دی نن ډېر غمجن ؤ.

مور ته څهٔ پته ده چې هغه ماشوم کوم چې د مور د مینې محتاج وي او هغه د دې پاکې سپېڅلې رشتې څخه جلا کول د خدای په کومو مصلحتونو کې دي........ مور ته څهٔ معلومه ده چې بنیادم د شباب په عروج کې له دې دنیا سترګې پټې کړې او بل سل کلن ژوند کوي...... داسې بې شمېره سوالونه شته چې مور یې د ځواب په لټون یو، او داسې سوالونه به نور هم خامخا مور ته په مخه پخپل فکر کې راځي........ خو لاکن د دې سوالونو ځوابونه مور ته نهٔ معلوم دي او نهٔ به کله را معلوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

شي.......... د خدای په مصلحتونو يو انسان نهٔ پوهېږي او نهٔ به پوه شي.

د مور سترګي پر هوشنګ وچي ولاړي وې.......... ناڅاپه لکه د تودو اوبو را وخوټېدې او د هوشنګ په غم کي وبهېدې........ اخري لفظ چي د دې له خولې څخه ادا شو هغه د.......... هوشنګ نوم وٌ.

هوشنګ د مور سوړ وجود ډېر وښوروی خو هغه څه پوهېدی چي د دهٔ مور اوس کله هم دهٔ ته غږ نه کوي.......... هغه نه پوهېدی چي د دهٔ مور د دهٔ د پوښتني ځواب ولي نه ورکوي.......... هغه صرف دا ليدل چي د هغه پلار ژاړي او په کور کي ماتم جوړ دی، او د دهٔ مور په خواږه خوب ويده ده.

کله چي خلګو اوليدل چي هوشنګ د مور د سينې نهٔ جلا کېدای او په ژړا يې د ټولو زړونه تر حلقه را وستلي وٌ نو يوې ښځي په زوره دی د مور د سينې جلا کړی او بلي کوټې ته يې بوتی.

خاوره ټول خپل ځان ته غواړي...... هغه دا نهٔ ګوري چي دا ځوان دی که زوړ، رنګ نسل، امير غريب د هيچا پرواه نه لري. ټول خپل په وجود کي رانغاړي. د هوشنګ د مور اخري ارام ګاه هم په خاورو کي جوړه شوه.

هېرېدل هم د خدای يو عجيب څيز دی. که دا يوې خوا ته لعنت دی نو بلي خوا ته نعمت هم دی. که زموږ د هېرولو عادت نه وای نو موږ به هم د خپلو قريبانو سره په څنګ کي د خاورو په غېږ کي په خواږه خوب پراته وای.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هوشنګ فکر د بدلولو په هکله هر چا خپل تر وسه زیار وګالی. د هر چا چې څه په وس کېدو هغه یې ورسره کول. چا به کورته بوتی او ښه ډول ډول خوراکونه به یې ورته کنبېښودل....... چا به ننداړتون (سینما) ته د ساتېري د پاره بوتی. خو د هوشنګ معصوم، حساس او مغموم زړه په دې ځیزونو نه خوشحاله کېدو. د فراموشۍ زار لا د ده په زړه کې خپل تریخوالی نه ؤ ښکاره کړی چې دی دې د مور بېلتون هېر کړي...... ده هر وخت د مور په بېلتون او غم کې معصومي او ښکي تویولې.

هغه د دنیا د اسرار په لټون کې بوخت فلسفي چې د دې دنیا معاملات ورته د ماشومانو لوبه ښکاري د مور په مرګ به یې خامخا له سترګو اوښکي درومي. هغه ماشوم چې د ژوند پنځه سپرلي یې هم لا نه ؤ لیدلي د داسي حادثې لیدلو پس څنګه به په صبر شپې سبا کوي.

د هوشنګ پلار د مال و دولت څښتن ؤ. د هېرېدلو زاري په ختنه کې شامل ؤ........ هغه په یو کال کې خپله ګرانه مېرمنه هېره کړه، او یوه بله ښځه یې کورته راوستله......... تر کومه چې دا دویمه ښځه نه وه راغلې هوشنګ په مور پسې ډېر غمجن ؤ. نو چې کله ده دا ولیدل چې د ده د مور په ځای بله ښځه راغله او د ده د مور ځای یې ونیوو خو د ده پلار هم هغه رنګه د ده سره مینه کوي نو زړه یې څه ډاډمن شو.

د ده دا خیال ؤ چې دا ښځه به خاص زما د مور غوندي وي. په دې به ده دې ښځي ته (مورکۍ) وئیلې، او د هغه وخت په انتظار شو چې دا ښځه به هم ماته د مور غوندي بې کچه مینه راکوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا يو داسي نفسياتي حقيقت دی چي سکه مور د خپل اولاد روښانه سباوون او خوشحالي ګوري........ خو مېره د بنزيانو سباوون تاريک ګوري......... د هوشنګ چي کومه توقع د دې دويمي مور څخه وه، افسوس هغه پوره نه شوه....... دهٔ چي به څومره دې مېرې ته ځان ورنږدې کوو هغې به هومره د ځانه لري شړلو. دهٔ د دې ښځي د ميني د حاصلولو هر ممکن زيار وکښي. خو هر وار به ناکامه شو.......... په يوه معصوم ماشوم کي د يوه پوخ انسان د فطرت د بدلولو صلاحيت چېري وي؟

يو ازې د وجود ناروغي انسان نهٔ کمزوره کوي بلکه زهني ناروغي هم د انسان په صحت ډېر زيات اثر اچوي......... په دې سوب د هوشنګ زهني رنځ و ملال دی د ناروغۍ سره مخامخ کړی.

اوس خو هوشنګ د اول غوندي د لوبو کولو او خوش مزاجۍ نه لري شوی ؤ......... په کور کي يې زړهٔ تنګېدو او په مکتب کي خو به سبقونه ورباندي بوج شول......... په دې وجه د کور او مکتب څه لري په يو باغ کي به پټ ناست ؤ.

نر د ښځي څخه زياته بې وفا وختي....... د هوشنګ د پلار زياتره وخت به د خپلي ښځي سره تېرېدو......... هغه د هوشنګ په زدکړو (تعليم) او ترييه توجه ورکول پرېښودو.......... دا ؤ چي د هوشنګ و مېرې ته موقع په لاس ورغله او هغې به د هوشنګ مانه (شکايت) و خاوند ته کولو. يوه ورځ يې تر دا پوري اووئيل چي دا څنګه ماشوم دی چي تر اوسه يې مور نهٔ ده هېره کړې............ بس نوره زهٔ له دهٔ بېزاره

(c) ketabton.com: The Digital Library

شــوم......... زهٔ د دهٔ پــه زګېــروي د دې کــور خوشــحالۍ نــه شــم بربادہ ولی.

پــلار بایــد چــي دی پــه مینــه پــوه کــړی وای خــو ســر لــه هغــه نــه یــې پــه دهٔ مــخ راواړلــو او ښبــم یــې ورتــه اوکــړو......... د ماشــوم زړهٔ معصــوم دی څــه د ډېــري جــوړ خــو نــهٔ دی......... د پــلار ســختي دی دې تــه مجبــوره کــړی چــي کــومي خبــري دهٔ پــه زړهٔ کــي ســاتلي وې هغــه یــې لــه خــولې څخــه راویســتلې او ډېــر بــد یــې پــلار تــه مــخ راواړوی او ورتــه داســي ګویــا شــو چــي! کلــه چــي زمــا مــور ژونــدۍ وه نــو تــهٔ کلــه هــم لــه مــا څخــه خفــه شــوی نــه وې. او اوس چــي زمــا مــور مــړهٔ ده نــو تــهٔ هــر وخــت لــه مــا خفــه یــې......... اوس خــو تــا لــه مــا ســره مینــه کــول هــم پرېښــي ده......... ماتــه د خــوراک د پــاره د وچــي ډوډۍ تــوکړې رارســېږي....... زمــا جــامې څیــري شــوي دي، او تــهٔ لــږ هــم دا فکــر نــه کــوې؟ زهٔ چــي څــومره د نــوي مــور ســره مینــه کــوم دا هغــومره مــا لــري شــړي....... زهٔ چــي کلــه د هغــې و لــور ننوکــۍ تــه ورنــزدې شــم هغــه مــا لــه دې کــاره را وګرځــوي.......... بیــا هــم تــهٔ ماتــه بــد رد وایــې....... لــه ډېــره غمــه د هوشــنګ پــه ســترګو کــي اوښــکي ښــکاره شــوې........ لــه ډېــره غمــه یــې پــه ســترګو کــي د اوښــکو پــه ځــای وینــي راغلــې....... هغــه شــپه دهٔ ډېــره نــاکراره تېــره کــړه........ داســي لکــه چــي پــه ســکروټو یــې تېــره کــړې وي..... سهار ته یې ډېره سخته تبه وه.

یــوه میاشــت پــر بســتره پــروت هوشــنګ د نــاروغۍ ســره د جنــګ کولــو طاقــت بیلــو........ او یــوه ورځ چــي د ســهار ســترګه غوړېدلــه هــري خــوا تــه ګلونــو د شــبنم پــه اوبــو غســل کــړی ؤ، دلتــه پــر بســتره پــروت هوشــنګ د تــل د پــاره خپلــي نیمــي ســترګي پټــي کــړې.......

(c) ketabton.com: The Digital Library

پردی ماشوم **زرګۍ علیخېل**

هغه معصومه غوټۍ چې اوس به ګل کېده او د سپرلي په رنګینو به ښه ښکارېده د تل د پاره و شو کول شوه.

ماسپښین هو شنګ د مور په څنګ کې خاورو ته وسپارل شو چېري چې هغه د تل د پاره د مور په غېږه کې په خواږه خوب اوده شو.

کېدای شي چې دا د دهٔ تر ټولو لوی ارمان ؤ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د نجات دروازه

لـه شـپږو سـاعتو څخـه مریمـه درپـه دره ګرځېدلـه! رنـګ يـې داسي زيـړ ؤ لکـه څـوک چي و زکنـدن تـه نـزدې وي...... مريمـي هـم خپـل لـه لاسـه ورکـړی د څهـرې رنـګ لېـري خپـل منـزل تـه روانـه وه....... د افـق پـه هـا خـوا د اسـمان پـه وسـعتو کـي لوېـدونکی لمـر د وسـپني غونـدي سـور لکـه اوس سـم دسـتي چـي د يـوې بټـۍ څـه راوتلـې وي خپـل پـه چاپېريـال کـي يـې نـارنجي رنـګ پاشـی...... د مريمي رنګ هم له ډېره کمزورۍ څه تک زيړ شوی ؤ.

لمـر ډېـر کـرار کـرار د افـق پـه پـرده کـي ځـان پنـاه کولـو....... لـه ډېـرو کلـو څخـه د مریمـي د مـخ سـور والـی د وینـي د کمـۍ لـه سـوبه پـه زيـړ رنـګ بـدل شـوی ؤ........د تهـران لمـر هـم د مريمـي غونـدي د خپلي څهرې بڼه بدله کړې وه.

لـه شـپږو سـاعتو څخـه مریمـه درپـه دره ګرځېدلـه! د دې د دوو کـالو ماشـوم د دې پـه غېـږ کـي ويـده ؤ....... خـوب او د مـور غېـږه د ماشـومانو د پـاره د يـوه جنـت څخـه کـم نـه وي........ پـه کـوم کـي چي د دوی معصـومي ارواحي لـه دنيـا و مافيـا څخـه بې غمـه پـه ډېـر اطمينـان سـره ارام کـوي......... دا ماشـوم کـه څـه هـم قېـد ؤ خـو ازاد ؤ.

اې د اســمانو او د ځمکــي پــاکي فرشــتو! تاســو معصــومه ماشـومان د دنيـا د بـې رحمـه لاسـونو څخـه سـاتی او پـه خپلـه پاکـه غېـږه کـي ځـای ورکـوی.... مريمـه بـه هـم زر خپـل ماشـوم تاسـو تـه درسپاري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لـه شپږو ساعتو څخـه مريمـه در پـه دره ګرځېدلـه! لاکـن يـوه دروازه هـم د دې د پـاره خلاصـه نـهٔ شـوه.......... د يـوه رحـم دل انسـان هـم لـه دې دروازو لـه شـا غـږ نـهٔ راغـی........... د يـوه سـخي هـم لـه دې دروازو څخـه د خېـر لاس نـهٔ راووتـی......... د هيڅـا سـره دا احسـاس نـه ؤ چـې دا ميـرات مـړې لـه درو ورځـو راهيسـې وږې ده او کوشـنی ماشـوم يـې هـم د لـوږې سـره پـه جنـګ دی.

د مـور زړهٔ بـه تـر کومـه د وينـو اوښـکي تويـوي؟ هغـه وړې وړې تـوري سـترګي کـومي چـې د دې د زېـړ رنـګ ښائسـت وې تـر کومه به ژړېدلې؟

لـه شپږو سـاعتو څخـه مريمـه در پـه دره ګرځېدلـه! د خلګـو دې رويـې هغـه دې تـه مجبـوره کـړه چـې اوس بـه هغـه چېـري هـم د بـل در ونـهٔ ټکـوي........ د هيڅـا د کـور مخـې تـه بـه نـهٔ ودرېـږي......... اوس بـه هغـه د هيڅـا د سـر درد نـهٔ جـوړېږي........ خپـل د بـې وسـۍ په غږ به د هيڅا ارام نهٔ حراموي.

هغـه د شـميران (ښـار) د دروازې سـره پـه يـوه تـړه بانـدي کښېنسـته....... واټ (سـړک) سنسـانؤ........ ولـې چـې يـو څـوک هـم د تهـران پـه وچ ځـان خـوړنکي يـخ کـې لـه کـوره نـه راوتـی......... بـس يـو څـو بـې کـاره مـزدوران د ښـار د دروازې سره د واټ و غاړې ته ناست د لمر د لوېدو خوني منظره يې کتله.

اوس چې ورځ ختمه او ماښام پيل شو، نو دوی هم مخامخ چينکي هوټـل تـه ننوتـو....... د هوټـل پـرده هـم رايلـه شـوه........ د اميـد اخـري ترون هم مات شوی او د ژوند اخري دريچه هم بنده شوې وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ژمــي ثلوېښــت ورځــي تېــري شــوي دي........... پــه دې ثلوېښت ورځو کي د يــوې دقيقــې د پــاره هــم مريمــه و انګېټهــۍ تــه نــهٔ وه کښېنســتلې......... د دې پــه وجــود کــي چــي د ځــوانۍ کــوم حــرارت ؤ دا پــه هغــه بانــدي ژونــدۍ وه....... اوس هغــه حــرارت هــم په سړېدو ؤ.......... د ژوند اخري بڅرکې هم په مړېدو وه.

کــه هغــه نــر وای نــو هــيڅ کلــه بــه يــې داســي حــال نــه وای....... هغه به په يوه هوټل يا د يو مـال او دولت څښتن ځوان په حجره کي د يخــه څخــه د ځــان ژغورولــو بندوبســت کــړی وای......... خــو هغــه ښــځه وه او هغــه هــم شــل کلنــه ځوانــه ښــځه....... د چــا پــه غېــږ کــي چــي د دوو کلــو ماشــوم ؤ......... کــوم چــي د يــوې لهځــې د پــاره هــم د مــوره نــهٔ جلاکېدو......... هغــه چېــري تللــې شــوه؟ پرتــه لــه هغه منزله د کوم په لور چي دا اوس روانه شوې وه.

د ژمــي ثلوېښــت شــپې تېــري شــوي دي.......... کېــدای شي چي ثلوېښت ورځي نـوري هـم تېـري شـي.......... کېدای شي چــي ســبا بيــا دا شــپږ ســاعته درپــه دره وګرځــي....... کېــدای شــي چــي ســبا بيــا دا دلتــه د شــميران (ښــار) د دروازې ســره پــه لــوږه او تنده ناسته د مرګ سره په جنګ وي.

خــو دا نــا ممکنــه ده چــي د الله يــو نېــک بنــده راشــي او دا خپــل کورته بوزي.......... د اور څنګ ته د ژوند څنګ ته.

اوس خبــره تــردې تېــره شــوه......... تــر کومــه بــه هغــه داســي محرومه ژوند تېروي؟ تر کومه به درپه دره ګرځي؟

پــه دغــه ســوچ کــي وه چــي پــر عــين دا وخــت چــي د تهــران رنــګ هــم د لمــر غونــدي نــارنجي شــوی ؤ او د ايــران د غــرو شــاته پــټ شــوی ؤ مريمــي اخــري ســلګۍ ووهلــه.......... دې خپــل د ژونــد اخــري ســاه او

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپل د ژوند یاد ګار دوه کلن هغه معصوم ماشوم کوم چي اوس اوس ویده شوی ؤ د ژمي و یخو څپلو ته یې وسپاری.

له شپږو ساعتو څخه مریمه درپه دره ګرځېدله! اخر یوه دروازه خو ورته خلاصه شوه....... هغه هم د جنت دروازه......... زهٔ په یقین نه شم وئیلی خو په دې ضرور خبریم چي دا دروازه د نجات دروازه وه.

له شپږو ساعتو څخه مریمه درپه دره ګرځېدله! اخر په دې د حیات ابدي (د تل ژوند) دروازه خلاصه شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زاړه چمپلان وچه ډوډۍ

پرون شپه زهٔ تر ډېره ویده وم.......... ما پښین ته نزدې زما سترګي خلاصي شوې.......... د لمر وړانګې زما د کوټې د دربچو د شیشو څخه خپل زیړ رنګ پاشی.......... د دروازې د پردې څخه د لمر رڼا داسي ښکارېده لکه د یوې ماه جبیني مخ چي په نقاب کي ښکاري.

د تهران د مني په موسم کي نری باد، تونـد لمر او تک شین اسمانه څخه پرته بل هیڅ یو داسي شی نهٔ ؤ چي د سهار ښائست یې پیکه کړی وای..... کله چي د سهار باد د دربچې څخه زما پر مخ ولګېدی نو د خوب تـوله سستي یې راڅخه لري کړه، او زهٔ د هري ورځني کار د پاره یو ځل بیا چمتو شوم...... هم په هغه وخت لاندي په کوڅه کي یو مانوسه نارینه غږ زما تر غوږو شو

زاړهٔ چمپلان وچه ډوډۍ اخلو..........

څلور میاشتي مخ کي موږ د شاه عبد العظیم په باغ کي ناست وو....... زموږ یو ډېر محترم ملګري ته عجیبه غوندي خیال راغی، هغه وئیل چي که چېري موږ اته واړه ملګري په یوه محفل کي راغونډ شو نو ؟ دې خیال ته زهٔ په دې عجیبه وایم که زموږ رنګه دوه ملګري هم سره کښېني نو به سم د لاسه جنګ پیل شي.

دا داسي چي دوه لیکوالان یو ځای نهٔ شي کښېنستی........ د هر یوه خپله عقیده وي.......... خېر هغه ورځ خو په خېر تېره شوه ولي چي په موږ کي دري غېر کسان ناست وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په هغو کې یو نوموړی شاعر عتیق ؤ. دویم شهناز مطرب (سازنده) ؤ او دریم سیماګر انځورګر ؤ، چې په برش به یې په مړو کې هم ساه اچوله. ظاهره خبره ده چې چېري اتهٔ فنکاران چې په هغو کې ځلور لیکوالان او شاعران وي په هغه مجموعه کې به څهٔ څهٔ خبري نهٔ کېږي.

د ډوډی، وروسته خدائ خبر چې څهٔ خبره وشوه چې زما او زما د افسانه نګار ملګري دوست علي نامق تر منځ یو بحث وځېړل شو.

د نامق عقیده دا وه چې پر انسان چې څه تېرېږي هغه د خالق او فطرت له سوبه کېږي.

زما عقیده دا وه چې اخلاق او د ژوند اساس پر تربیه باندي اړه لري........ موږ دواړو ببخي ډېري خبري وکړې. مسلسل نیم ساعت موږ خپل او د نورو ملګرو مازغه خوړلو، خو هیڅا هم پر ځان بده نه ولګوله. ولي دوی په دې پوهېدل چې دوی هم دغسي کوي.

نامق هر قسمه دلائل اووئیل خو زهٔ خپل په خبره وچ ولاړ ټکي په ټکي مې د دهٔ د دلائلو ځواب وئیلو، اخر موږ په ډېرو خبرو کولو ستړي شو او زموږ د بحث هیڅ فیصله ونه وشوه........ موږ دواړو تر منځ دا شرط کښېښودی که په موږ کي هر یو خپله خبره سپینه کړه نو دا بل به و ټولو ملګرو ته یوه پر تکلفه مړی، (دعوت) کوي.......... د خوند خبره خو دا وه چې په موږ دواړو کي هر یو ته دا یقین ؤ چې شرط به هغه ګټي.......... ټول لیکولان دغسي وي........ هغه ته خپله رایه بالکل سمه ښکاري او د بل رایه ورته کمزوره ښکاري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم په دغه ورځ ما ځیګر موږ په بس اډه کې ناست وو.......... ګېرچاپېره د خلکو رش وو.......... ټول خلکو موږ ته داسې کتل لکه چې دا فنکاران یا ادیبان د بلې دنیا انسانان وي.......... هو هغو خلکو ته دا حق ؤ چې هغوی موږ ته دغسې اوګوري.

موږ په خپله ګپه لګیا ؤ.......... ما وئیل چې د فردوسي غوندې طبعې او فصیح اشعار بل هیچا هم نه دي وئیلي.......... خرم، هومر ته ترجیح ورکوله.......... د عتیق صاحب بیا دا رایه وه چې که چېرې موږ د پشکن د شعرو مطالعه اوکړو نو دا به څرګنده شي چې د هغه کلام بهتر دی.......... رامس بیا د وکټرهیوګو د اسلوب څخه متاثر ؤ.......... د نامق بیا دا خیال ؤ چې په دې ټولو استادانو کې یو هم د امرا، والقېس پورې نۀ شي رسېدی.......... شهناز بیا خپله سارنده راخستې وه او وئیل یې چې د بهېتوون غوندې سندرغاړي په خپل غږ کې د شاعرانه افکارو ترجماني کړې ده.......... سیماګر انځورګر بیا د خپلې دنیا د تخیل په عقیده کې وئیل چې د انساني احساساتو او جزباتو ترجماني کروز په خپل لاس جوړشوو فنپاروکې څرګنده کړې دي. هغه د خپل فن له کبله و کمال ته رسېدلی دی.

دغه خبرې روانې وې چې زما سترګې په یو خبر غوښتونکي (فقیر) باندې ولګېدې.......... چې څیرې جامې په غاړه د یو کور د دروازې په پایو (سېړۍ) ناست ؤ.......... هم په هغه وخت زما په خیال کې یو داسې خبره راغله چې ما فردوسي، هومر، پشکن، وکټرهیوګو، امرا، والقېس،

(c) ketabton.com: The Digital Library

بهېتــوون او کــروز مــې د خپلــو ملګــرو څخــه را خــلاص کــړو.......
ما پر ملګرو غږ کړو چي محترمو زهٔ خپل کار پېلوم.

کوم کار؟

ولــي هغــه شــرط؟ څنګــه نــامق صــاحب تــهٔ فقــر تــه د دنیــا ذلیلــه پیشه وایي او دا د انسان لویه بدبختي نه بولې؟

زما له بخته په دې موقع نامق انکار نه اوکړو.

ماورتــه اوویــل کــه خبــره داوي نــو زهٔ هغــه مخــامخ ولاړ فقیــر دلتــه راغــواړم او ســتا مــخ تــه پوښــتنه ځینــي کــوم.......... تــهٔ یــې ګــوره هغــه بــه دا ذلیلــه پیشــه پرېــږدي او بیابــه د نــهٔ کولــو قــول هــم راسره کوي.

نــامق پــه زوره پــه خنــدا کي داســي راتــه وکتــل لکــه د هغــه پــه خیال چي ما شرط وبایلو.

زمــا پــر خپــل ځــان دومــري بــاور ؤ ځکــه مــا د هغــه خنــدا تــه توجــه نــهٔ کــړه ور او ورتــه اومــي وئیــل کــه مــا دا ثابتــه نــهٔ کــړه نــو زمــا نــاکــامي د نــامق د کامیــابۍ ثبــوت دی........ هغــه بــه د فقیرڅخــه هــیڅ قســم پوښتنه نه کوي.

مــا او نــامق هغــه فقیــر تــه ورغلــو او هغــه مــي د ځــان ســره دلتــه راوســتو........ما د هغــه ســره تقریبــاً شــل یــا پنځــه ویښــت دقیقــې خبــري وکــړې.......... زمــا خبــرو او منطــق هغــه قائــل کــړو........... مــا هغــه تــه څــه اوویــل دا ډېــر اوږد بحــث دی. زهٔ ستاســو دښــمن نــهٔ یــم چــي ستاســو مازغــه اوخــورم......... تاســو یقیــن وکــړی چــي مــا هغــه فقیــر څنګــه لــه دې کــاره راوګرځــوی.......... هغــه پــه خپلــه اقــرار وکــړو چــي دا خــو ډېـــره ذلیلـــه پیشـــه ده........... ډېـــره ســـتړې او بـــې شـــرمه دنـــده

(c) ketabton.com: The Digital Library

ده..........لـه سـهاره تـر ماښـامه د هـر یـو ه مـخ تـه لاس غـزول د چـا پـه وس دي.........کـه ماتـه اوس اوس دوه تومنـه (د ایـران روپـۍ) پـه لاس راشـي نـو زهٔ بـه یـوه عزتـداره پیشـه پیـل کـړم.........زهٔ بـه د کبـاړ کار پیل کړم.

مـوږ هغـه تـه دوه تومنـه ورکـړې......... هغـه سـم د لاسـه بـازار تـه ولاړی او یـو غټـه ټـوکری یـې واخسـته......... څـه قـران (د ایـران پیسـې) یـې د مـخ پـه جېب کـي واچـولې او د ښـار پـه کوڅـو کـي پـه دې نارو سر شو!

زاړهٔ چمپلان وچه ډوډۍ اخلو..............

محمـد علي د دې کبـاړ والا نـوم دی........ هغـه زاړهٔ چمـپلان وچــه ډوډۍ او نــور داســي د کبــاړ څیزونــه اخلــي او خرڅــوي یـــې......... هــره ورځ....... دا د دهٔ کــار دی...... دا سلســله نــهٔ ختمېـدونکي سلسـله ده.......... هغـه هـره ورځ زمـا د کـور لانـدي واټ (سـړک) تـه راځـي. پـه اونـۍ (هفتـه) کـي یـو وار زمـا د سـلام د پـاره کورتــه هـم راشـي.......... د ټـولي اونـۍ روداد راتــه بیــان کـړي......... او پـه کومـه ورځ چـي زهٔ تـر ډېـره ویـده یـم نـو د دهٔ دا خوږ غږ ماله خوبه ویښ کړي.

زاړهٔ چمپلان وچه ډوډۍ اخلو..............

اې زمـــا ځـــوان افســـانه نګـــار ملګـــرې علـــي نـــامق صـاحب......... هغـه سـتا پرتکلفـه مـړی زمـا نـهٔ هېرېږي کومـه چـي لـه ننـه څخـه څلـور میاشـتي مـخ کـي وه.......... خـو تـهٔ زمـا پـه دې خوشـحالۍ نـه پـوهېږې کومـه خوشـحالي چـي محمـد علي د کبـاړ کارپیل کړو او د خپر غوښتوني څخه یې په خلاصېدو ماته راکړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لقب

تهران یو لوی ښار دی............ ښکاره ده چې د لندن او پیرس غوندې لوی ښار نه دی.......... خو ډېر نوموړي خلک په دې ښار کې اوسېږي. چې ته ئې نه پېژنې......... خو ستا بې خبرې د هغه په اهمیت کې څه کمی نه شي راوستی.......... تر ټولو ښه دلیل دا دی چې اقا عاقل الدوله ډېر نوموړی شخصیت دی. او ته ئې نه پېژنې........... د دې وجه دا ده چې تهران یو ډېر لوی ښار دی.

تا خو څه د دې زمه واري نه ده اخستې چې د تهران ټول مشاهیر وپېژنې........ که ته اقا عاقل الدوله نه پېژنې نو په دې کې د خفګان هیڅ خبره نه ده....... په نړۍ کې ډېر نوموړي خلک شته چې ته یې نه پېژنې، او که په دې کې ته اقا عاقل الدوله هم نه پېژنې نو دا ستا د شان خلاف هم نه ده......... بلکه تا ځان پخپله د دې د لیدلو او پېژندلو څخه محرومه ساتلی دی......... خو زه د دې نعمت څخه بې برخې نه یم.......... زه خوش قسمته یم او تا هم په دې خبرول خپل اعزاز ګڼم.

د ناصرالدین شاه د باچهي په اخري وخت کې یو سړی حاجي علي احمد عطار هم و......... کوم چې د خپل دور په مشاهیرو کې شمېرل کېدای...... په هغه زمانه کې ډېپلومېسي (سفارتکاري) صرف د میرزا ملکم خان او د علي احمد عطار په برخه کې راغلې وه.......... هغوی دا حق درلود چې په غټو خلګو کې شمار شي.......... که څېري دوی نن وای نو په زرګونو سیاست مدارانو کې به د څراغ په څیر وای........ د

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوی و مخ ته به د نورو اهمیت نهٔ وای......... خو په هغه وخت کي دی په شهرت کي یکي یوازې ؤ نو د شهرت ځلېدونکی تاج د حاجي علي احمد عطار پر سر کښېښنود ل شوی ؤ......... د دهٔ هغه کنډی سرهٔ ډېره د خلګو د توجه مرکز وه.

د حاجي علي احمد عطار سره په ژوند کي درې څیزونه وو.......... یو عظیم شهرت........... دویم دکان عطاري (دعطرو دکان)......... او دریم د دهٔ چالاکه او باهوشه زویي کوم چي په هغه ورځو کي په عبد الله ګنجا (عبد الله پک) مشهور ؤ............ خو په سوکه سوکه پر مختګ سره په اقا عاقل الدوله مشهوره شو.

دا خبره رښتیا ده چي پلار مشهور وي نو زویي به هم خامخا شهرت موندي. په دې وجه حاجي علي احمد عطار که کلیات ملکیم او مقالات حبل المتین په یاد زدکړي وو خو د ژوند لویه ارزو یې د زویي تربیه وه.......... که تهٔ وای نو په دې به مایوسه شوی وای او په زړهٔ کي به دي وئیلي وای چي دا ناممکنه ده چي عبد الله پک دي اقا عاقل الدوله شي......... خو دهٔ دا کار تر سره کړی......... دی مشهور شو. او تر دا انده چي ما او تا یې نن د شهرت تذکره کوو.

د دا حاجي علي احمد عطار کنډی ډېره کټ مټ د اوزې سره مشابهه وه......... په دې وجه الله پاک عقل هم د دې حېوان په شان ورکړی ؤ........ د دې عقلمندی کرشمه وه چي دهٔ د زویي د پاره د شهرت لاره پرژرو مونده......... عبد الله پک یې په مدرسه کي داخل کړو......... دا دهٔ د شهرت اوله ورځ وه......... په هغه وختو کي په مدرسو کي به د هوشیاری قابلیت او شهرت طلبی تربیه ورکول کېده......... په دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

سوب عبدالله پک په مدرسه کي د اولي ورځي څه د هوشيارۍ او چالاکۍ و کمال ته ورسېدو.

د مدرسې مهتمم يا ناظم په هغه خوش قسمته خلګو کي ؤ څوک چي د کيميا په علم کي ماهر ؤ........... دۀ به د فطرت بشرٰی (د سونې په څير زيړ کاڼی، تانبا) د مسو څه سونا جوړوله.......... چنانچه هغه د حاجي علي احمد عطار څخه عبدالله پک واخست او د څو کلو پس يې يو خراف سخن ساز(شاعر)، باهوښ د کار او تربيه شوی ځوان ورکړ.......... هغه کامل استاد و ځوانانو ته به يې د سفارتکارۍ او زمانه سازۍ درس ورکولو.......... او دې څيز د ژوند هره لار خلاصوله.......... د ډېرو ځوانانو د پاره دا لار خلاصه شوې وه په هغو کي يو عبدالله پک هم ؤ.

اخر مدرسې خپل سعادت ښکاره کړی......... د دې لارې اول منزل د ځلورو سوو کسانو د مرکزي جومات (مسجد) تحريک ؤ........ او دويمه مرحله د بهارستان او د جومات د سپه سالار حمله وه.......... پر دې لاره تلل دی و هغۀ سعادت ته ورسوی کوم چي د دۀ د پلار ارمان ؤ.......... حاجي علي احمد عطار په (۱۳۲۴)هـ کي په يوه خاص موقع په حق ورسېدی.

د دۀ په ګلستان کي و اول ګل ته لاس ور واچول شو........ تۀ او ګوره څنګه ښائسته ګل ؤ.......... يعني په دغه کال د جمادي الاخر په مياشت کي د دۀ پر لمن د ويني يو څاڅکی ولګېدی......... اوس دا نۀ وه معلومه چي دا د کوم بدبخت د

(c) ketabton.com: The Digital Library

وینـي څـاځکي دي.......... د بهارسـتان و مـخ تـه ډېـر بـې ګنـاه خلک د توپک تر ګولیو ایستل شوي ؤ.

عبدالله پـک چي پـه دا ورځ عبدالله خـان ؤ او پـه تهـران کـي پټ ؤ، کلـه چي مجاهدینو تهـران فتح کـړو نو عبدالله خـان هم د اوبـو لـه ښـکمه راووت، او هغــه سـور ګـل یـې د حکومـت و واکـدارانو تـه ښـکاره کـړو........... د دې وطـن وګـړي ډېـر قـدرمن دي او فـوراً یـې د ازادۍ د شـهیدانو نومونـه پـه ډېـر افتخـار سره پـه دوتـرو پـه کاغذو کي ثبت کړو.

د عبـدالله خـان نـوم یـې هـم د دولـت د نوکرانـو پـه سرلیک کـي اولیکلـو....... کلـه چـي د وزارت قـانون چـوکۍ تشـکیل شـوه نـو یـو سـور پـوښ چپړاسي یـوه لفافـه پـه لاس کـي چـي پـر هغـه بانـدي د وزارت داخلـه نخښـه جـوړه وه د مرحـوم حـاجي علـي احمـد عطـار پـه محله کي د اقا عبدالله خان مجاهد پته معلوموله.

خـدای خبـر اقـا عبـدالله خـان څنګـه پـه لاس ورغـی.......... یـوه شـانداره چـوکۍ کومـه چـي د چـارمغز د لرګیـو څـه جـوړه پـه وزارت خـانې کـي د دۀ پـه انتظـار وه او د معـاون د پـاره یـې دۀ تـه دا چـوکۍ ورسـپارلې وه.......... داسـي هغـه سـور ګـل پـه یـوه تـرو تازه میوه کي تبدیل شو.

د وزارت خـانې و میـز تـه مخـامخ پـه چـوکۍ ناسـت اقـا عبـدالله خـان پـه دې سـوچ کـي شـو چـي د انسـان د ژونـد هـم دوې برخـې وي.......... یـوه هغــه زمانــه کومــه چــي د کامیــابۍ پــه لاره ســهي عمـل وي او دویمـه هغـه زمانـه پـه کـومي کـي چـي پـه زحمـت او مجاهـدې سـره فائـده لاس تـه راوړل کېـږي.......... پـه اولـه مرحلــه کــي مــي د فســاد او بغــاوت مراحــل تېــول تــر ســره کـړو.......... اوس نـو موقـع پـه لاس راغلـې ده چـي لـه دې څخـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګټه تر لاس کړم او خپل سبا وون محفوظ کړم....... او س هغه وطن، ازادي، قرباني، فرار، زحمت او مشقت ټول و خدای ته وسپاره او دا څو ورځي په راحت کي تېري کړه.

تهٔ خبر یې چي د کوم انسان ژوند په ارام او راحت کي تېر شي نو ډېر لوی غنیمت دی......... بیا هغه وخت نهٔ راګرځي او تاریخ دغهٔ ورځي هېري کړي. ځکه نو ماته هم اجازت راکړه چي زهٔ هم د نورو مؤرخینو په شان اقا عبد الله خان پر خپل حال پرېږدم هغه دي د خپلي نوي عهدې څخه ګټه تر لاسه کړي لاکن یوه نکته شته چي هغه زهٔ نهٔ شم پټولی.......... هغه دا چي د هري زمانې یو بدلون وي........... انسان چي تر کومه وخته پسمانده وي نو پسمانده وي. او کوم وخت چي دا انسان د لویي خوا ته راشي نو د دهٔ هر څیز او فعل ډېر لوی ښکاري.......... په دې وجه د انسان خپل ذاتي نوم تر هغه وخته ډېر ښه وي تر کومه چي د دهٔ کاروان وي........... په ایران کي چي کله یو انسان لوی شي نو بیا د دهٔ ذاتي نوم د پاره یو قالب جوړ کړل شي چي په کوم کي د دهٔ بزرګي راشي.......... په دې قالب کي تر لقب ښه څیز نهٔ شي کېدای.

یو سړی چي صرف د وزارت خانې معاون وي هغه تش په نامه قناعت نه کوي. لقب د هغه ضروت وي او هغه هم داسي لقب چي د اسم با مسمیٰ نه وي. داسي لقب چي مصداق ولري. داسي خو هم نه شي کېدای چي یو بزدل سړي ته موږ د بهادر الدوله لقب ورکړو.......... که موږ ورته او ګورو نو د اقا عبد الله خان د پاره د عاقل الدوله لقب پرته بل لقب نه ؤ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

تا وليدل چي حاجي علي احمد عطار څومره عقلمند سړی ؤ....... هغه په څنګه هوشياري سره عبدالله پک په څو کلونو کي دننه دننه اقا عاقل الدوله کړو.......... وزير د عبدالله خان د پاره د اقاعاقل الدوله د لقب سفارش دربار شاهي ته ورلېږلی ؤ او څو ورځي پس د لقب په خوشحالۍ کي د اقاعاقل الدوله پر کور د وزارت خانې دعوت ؤ......... لاکن خلک له دې رازه نه ؤ خبر چي د ژوند په هر څيز کي نر او ښځه، مهمل و مستعمل، اصل و نکل، جزکل طبعي و مصنوعي يو فطري عمل دی........ هيڅ يو داسي څوک نشته چي د هغه همزاد نه وي او څوک چي بزرګ او د لوړ سپېڅلي عمل خاوند وي نو په طريقه کي بايد اول سړی د هغه همزاد شي......... د لقب لمن هم دومره پراخه ده چي يو انسان دې په خپل لقب کي يو عدد منفرد نوی لقب اختيار کړي دا بالکل ناممکنه ده......... کېدای شي چي د دۀ هم همزاد وي او عاقل الدوله د چا کم نه دی چي د دۀ شريک لقب به نه وي......... لاکن بدبختۍ دی د بدمرغه سړي شريک کړی.......... په دې کي د دۀ څه لاس خو نه ؤ....... بلکه دا د دۀ د طبيعت او فطرت قصور ؤ چي د ټولو بزرګانو څخه يې حسد او بغض درلود او د خپل حسد يې مختلف انځورونه جوړول......... په دې انځورونو کي يو انځور هغه دی چي د هغه په هکله دا مشهوره دي چي

که صعود ے بنو دکش نہ بو مل ے زپ ے است

يعني د اقاعاقل الدوله شريک لقب يو داسي شخص ؤ چي بالکل د دې برعکس او ضد ؤ.......... يعني هغه شخص چي کله هم دومره او چتوالي ته نه ؤ رسېدلی هغه هم په دې چي هغه په تهران کي جعلي سکې او کاغذونه جوړول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دې ملک کې د ذریعه معاش یوه خاصه پیشه نشته.......... په دې وجه خو د خلکو سره بله لار نشته پرته له دې د جعلي سکو او کاغذو جوړول.

د پولیس په دوتر کې د القاباتو فهرست نه ؤ.......... په نړۍ کې همېشه په شهرت اعتبار کېږي.......... په دې وجه یوه شپه اقاعاقل الدوله خپل د کور په یوه کوټه کې چې هغه د دۀ خواب ګاه وه ویده ؤ.......... نابیره یو جګ ځوان ورد ننه شو او کوتوالي ته یې د تللو ورته اووئیل.

د دې خبرو خلاصه دا ده چې اقا عاقل الدوله دو دېرش (۳۲) ورځې په کوتوالۍ کې بندي ؤ.......... لاکن د دۀ روح یې د ازادۍ د تهمت څه مجروح کړه.......... د دې مقدمې څخه خلاصون څه اسان نه ؤ.......... نهه سوه څلرویښت (۹۲۴) روپۍ پر مقدمې ولګېدې او دو دېرش (۳۲) ورځې یې په بندي خانه کې تېرې کړې.

اقاعاقل الدوله دا اعتراف اوکړو چې زما په زهن کې هغۀ ورځ دهوکه راغله په کومه ورځ چې ما دا لقب اختیار کړ، او که تاسو اووینې چې اقاعاقل الدوله یوه ورځ د خپل لقب څخه استعفٰی ورکړه نو تاسو په تعجب کې کېږۍ مۀ او دا استعفٰی د دۀ کم عقلي مۀ ګڼې........... د دۀ په مازغو کې اوس هم لطیف فکرونه شته......... صرف رسماً له دې دستبرداره کېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مینځه

د شپې........

دېرش کلنه وارکا په کراره کراره ځانګو ځنګوي چې په هغه کې یو ماشوم پروت دی. دا په کراره غږ هغه ته الله هو وايي.

الله هو للو للو، خوب دې درشي په لېمو......ویده شه لالیه ویده شه، زهٔ ګوره تاته الله هو وایم.

ځانګو ته مخامخ یو شین څراغ بل دی او په کوټه کې په رسۍ باندې تور پتلون او یو څو کوچني کوچني قمیصونه راځوړند دي چې د هغو اوږده اوږده سوري پر وارکا او ځانګو باندې نښلي.

د څراغ د بتۍ د رڼا د خوزېدو سره دا سوري هم په اتڼ اخته شي. لکه چې په تند باد کې چې پاڼې په رپېدو شي.

په کوټه کې یو داسې بې خونده بوئ خور دی لکه چې د ګوبي ښوروا یا دا کوټه د موچي دکان وي.

ماشوم په ژړا دی....... هغه هم داسې په ژړا لکه د ډېرې ژړا پس خپله پاته ژړا برقراره ساتي او هغه هم نه ده معلومه چې کله چپ شي.

خوارکۍ وارکا ته خوب ورځي........ سترګې یې له خوبه ډکې دي..... له خوبه سر وربانديزړېږي....... په مغزي یې هم ډېر سخت درد دی..... دومره وس نشته کې چې خپلې سترګې یا شونډې وخوځوي......... سترغږي یې له ډېره ناخوبۍ د مخ په کاسه کې ننوتلي دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

الله هـو للـو للـو ، سـتا بـلا پـه لويـو غـرو........ويـده شـه لالیـه ويده شه.

چمچمـاران پـه يـو داسـي بېسـوره راگ کـي مصـروف وو چـي ټول ماحول يې په سر اخستی ؤ.

د ژنـگ د کـوټې ژخـه د ژبنـتن او د هغـه د مېرمنـي د خـراري غـږ هـم تـر وارکـا رارسـېدی......... د ماشـوم ځـانگو پـه يـوه غمجنـه غـږ غږېدلـه....... دې ټولـو غږونـو يـو تسـکين بخښـونکی راگ جـوړکړی ؤ........ هـم د هغـو خلگـو د پـاره چـي پـه خـواږه خـوب پـر خپلـو بسـترو پراتـه وو....... لاکـن پـه دي وخـت کـي دا راگونـه ډېـر تکليـف ده ښـکاره کېـدو......... هغـه پـه دې وجـه چـي په دې راگو کي د وارکا ويدېدل يقيني ؤ.

کـه خـدای مـهٔ کـه، خـدای مـهٔ کـه وارکـا ويـده شـوه نـو د دې ژبنتن او د هغه ښځه به د دې هډونه ورمات کړي.

د څـراغ رڼـا يـا پـه نڅـا شـي........ د دې پـه تتـه رڼـا کـي اوږده اوږده سوري پـه حرکـت کـي راشـي کـومي چـي د وارکـا د سـترگو نـيم خـوابي او د سـترې دمـاغ پـه مـخ کـي پـه گـرد کـي پـټ انځورونـه ښـکاره کـوي. اوس د دې پـه سـترگو کـي پـه گـرد کـي پـټ دا انځورونـه د يـوې تـوري وريځـي شـکل اختيـار کـړي کـومي چـي پـه اسـمان کـي د يوبـل پسـې پـه گـردش کـي وي......... نـا بيره تېـز شـمال راشـي او دا ټـولي وريځـي سره گـډي وډي کـړي. اوس وارکـا د کيچـړه ډک واټ (سـړک) وينـي چـي پـر غـاړه يـې د صـبر ونـي قطـار در قطـار ولاړي دي او د هغـو پـه مـنځ کـي خلـگ پـر وږو بوجۍ اخستي ډېر په ضعيف انداز روان دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم په هغه وخت دا ټول خلک سره د خپلو بوجیو په دې کیچړ کي ولوېږي.

تاسو ولي وغورځېدی؟ ....وارکا د دې خلکو څخه پوښتنه اوکړي.

هغوی ځواب ورکړي چي ! د ویدېدلو د پاره.

د دې خبري سره سم هغوی ټول په خوا ږه خوب ویده شي...... بلي خوا ته کارغان او ګورګوتان (چیل،د باز په شان مرغه) د برق (بجلۍ) پر تارو ناست د ماشومانو غوندي پر دې خلکو باندي نارې وهي.

الله هو للو للو ، ویده شه لالیه ویده شه............. وارکا د ځان سره زمزمه کوي او هغه خپل وجود په یوه کیږدۍ کي اووینـي چېري چي د دې مرحوم سپین ږری پلار پر مځکه پروت له درده یې زګېروی خېژي.

دومره درد چي له خولې څه یې تش اف، اف، اف خېژي.

د دې مور پلیو ګیویا په کور کي نشته............ هغه تللې ده او څښتن ته حال ورکوي چي یافین مري.

ډېر وخت اوشو تر اوسه نه ده راغلې باید چي په دومره وخت کي هغه راغلې وای.

وارکا انګېتې ته نـزدې ناسته د پلار زګېروی اوري......... هم په هغه وخت د کیږدۍ څه د باندي د موټر غږ راشي......... یو ځوان ډاکټر کیږدۍ ته راننوزي......... د تیارې په وجه د هغه مخ سم نه معلومېږي......... وارکا د ډاکټر صرف دا الفاظ واوري چي ! رڼا جوړه کړی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پلیوګیویا د مومباتۍ پسې ګرځي........ یوه دقیقه په دې انتظار په ډېره خاموشۍ تېره شي........ دفعتاً ډاکټر خپل د جېبه څخه مومباتۍ را اوباسي او روښانه یې کړي.

محترمه داهم داسي روښانه پرېږدی زۀ اوس راځم.......پلیوګیویا ډاکټر ته دا خبره اوکړي او له کیږدۍ څه دباندي اووزي.

د مومباتۍ کوچنۍ ټوټه له کیږدۍ څه دباندي پیدا کړي او را یې وړي.

نابیره د یافین سترګي رډي را وخېژي لکه هغه چي د ډاکټر او کیږدۍ پرته یو بل خاص څیزویني.

محترمه په کومو سوچونو کي یې ؟ له کومه راهیسي په تکلیف یې ؟ډاکټر له دۀ څخه پوښتنه وکړه.

ډاکټر صاحب ! زۀ مرمه ....زما وخت رانږدې دی........ لږ سات پس به زۀ له دې ژوندە خلاصېږمه.

بد مرغه خبري مه کوه....... موږ دا یو ستا درملنه کوو.

په دې ښه عمل موږ غریبان ستا مننه و یو........ داسي معلومېږي لکه مرګ چي راشي او بیا له دې څخه ځان بچول.... ؟؟

ډاکټر تر نیم ساعت پوري د یافین د کتلو وروسته ورته اووایي چي دا قصه زما تر وسه تېره ده....... تۀ داسي وکړه تۀ لوی روغتون ته ولاړ شه...... هلته ستا درملنه کېدای شي...... زر ځه...... اول هم ډېر ناوخته شوی دی....... داسي نه چي د روغتون زمه واران ویده وي. .... خېر ته د دې غم مه کوه ...... زۀ یوه پاڼه درلیکم........ اورې که نا ...؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

مننه ډاکټر صاحب....... خو دی دومره لېري څنګه په پښو ولاړ شي؟ زموږ سره داسي رېړۍ (کراچۍ) هم نشته....... پلیو ګیویا دې ځوان ډاکټر ته په عاجزۍ سره اووایي.

تاسو هیڅ غم مه کوی...... زۀ ستاسو څښتن ته وایم هغه به تاسو ته د اس ټانګه را ولېږي.

د ډاکټر د تلو سره سم مو مباتۍ هم مړۀ شي.

بیا هغه د اف،اف غږ تر غوږو شي...... نیم ساعت پس و کېږدۍ ته نزدې د اس ټانګه اودرېږي.

دا ټانګه د یافین څښتن د یافین د پاره رالېږلې وه چي هغه روغتون ته پکي ورسوي.

یافین روغتون ته تللی دی....... اوس نو ورځ هم ده.......... پلیو ګیویا پر کور نشته ولي چي هغه د یافین پوښتني ته روغتون ته تللې ده.

یو ځای د ماشوم د ژړا غږ راشي. وارکا بیا په زمزمه شي.

الله هو للو للو ، ویده شه زما لالیه...........

په دې وخت کي پلیو ګیویا بېرته راشي....... په سینه د صلېب نخښه جوړه کړي او وارکا ته په ډېره همدردۍ او کراره دا اووایي چي! تر ماخوستنه خو ډاکټرانو دی جوړ کړو خو سهار په سپېدو کي د خپله روح و خدای ته وسپارله......... خدای دي د دۀ روح ښاده لري....... هغو وئیل چي ډېر ناوخته مو روغتون ته راوړی....... په کار دا ؤ چي وختي مو راوړی وای.

د دې اورېدلو سره سم وارکا په چغو سر شي...... دفعتاً په دا وخت کي یو ځوک د دې پر سر داسي وار وکړي چي د دې تندی د ونې سره ولګېږي........ کله چي دا سترګي خلاصي کړي نو مخ ته ورته خپل څښتن پاپوش ولاړ وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بې شرمي........ ماشوم ژاړي او ته ګراره ویده یې.......... پاپوش د دې خبري سره سم د وارکا په سر چپلاخه ورسره کړي.
وارکا سر وشوروي او بیا ځانګو ځنګول پیل کړي........
بیا د هغې د خولې څه د الله هو للو للو غږ را وزي.
په کوټه کې د رڼا خال او سوري داسې لکه چې وارکا ته سر ښوروي..... لږ سات پس بیا هغه تول خیالات د وارکا پر دماغ قبضه وکړي........ اوس بیا هغه د کیچړه ډک واټ (سړک) ویني چې په هغه باندې د بوجیو والا خلک په خواره خوب ویده دي.......... د وارکا په زړه کې هم راشي چې داهم لږ سات د دې خلکو په څیر باید چې ویده شوې وای خو د دې مور پلیوګیو یا د دې سره ده......... هغه دا په مخ پوري وهي...... دوی دواړي د روزګار په لټون د ښار خوا ته رواني دي.
د خدای د پاره مور ته یو څه خبر راکړی........ د خدای د پاره زمور مرسته وکړی.
د دې مور و هر چا ته لاس غزوي.
ماشوم دلته راوړه....... یو مانوسه غږ د دې تر غوږو شي...... ماشوم دلته راکړه... بیا هغه غږ د دې په غوږو ولګیږي. ...... تهٔ اورې که نه بدبختي جینۍ....؟
په دې غږ وارکا جسته را وغورځي. هغه دا معلوم غواړي چې قصه څه ده. نهٔ هغه واټ (سړک) شته، نهٔ د دې مور او نهٔ هغه خلک د کومو چې د دې مور خبر غوښتی..... که څوک شته نو د دې څښتنه، چې هغه هم و ماشوم ته د پیو (شیدو) د ورکولو د پاره راغلې ولاړه ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

وارکـا پـه دې انتظـار ولاړه ده چـي څښتـنه ماشـوم تـه پئـي ورکړي نو دا به يې بېرته ويده کړي.

لـه دربچو څـه رڼا پـه ګـرځ کـي پټـه بنـكاري....... پـه كوټـه كـي د جامو سوري او د رڼا خال هم په زېړ رنګ اوړي.

لږ سات پس سهار شي.

دا واخلـه يـو يـې سـه...... ټولـه شـپه يـې ژړل........ داسـي معلومېږي لكه كوډ ي چي په شوي وي.

وارکـا ماشـوم پـه ځـانګو كـي پرېباسـي او د ځـانګو ځنګـول پيـل كـړي..... د رڼـا خـال او سـوري تقريبـاً ختمـي شـوي دي.،،،،، پـه كوټـه كـي يـو داسـي څيـز هـم نشـته چـي د دې پـر دمـاغ قبضـه وكړي.......... خو دا ويدېدل غواړي.

وارکـا خپـل سـر د ځـانګو پـر يـوه څوكـه كښـېږدي.......... هڅـه يـې دا وي چـي خـوب ورلـه را نشـي......... خـو چېـري..... د هغـې سترګي سره ورځي او وار په وار درنېږي.

وارکـا پـه انګېټـې كـي كوئلـه واچوه.........هغـه د دروازې څه د څښتن غږ واوري.

اوس نـو وخـت راغـى چـي وارکـا د كـور د كـار د پـاره ولاړه شـي. هغـه ځـانګو پرېـږدي او ګـودام تـه منـډه كـړي. اوس هغـه لـږ خوشحاله ده ولي چي د بدن حرکت د خوب غلبه كموي.

پـه انګېټـې كـي د كـوئلې د اچولـو پـس هغـه دا محسوسـه كـړي چي د هغې د مخ تازګي هم ورو ورو بحالېږي.

وارکا سماوار تود کړه........ د دې څښتنه پر دې غږ کړي.

وارکـا زر زر د لرګيـو كـوچني تـوكړې مـاتول پيـل كـړي....... دې تـه يـي لا تـر اوسـه اور نـۀ دی اچـولی چـي يـو تـازه حكـم يـې ترغـوږ شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

وارکا د څښتن غټ بوټان صفا کړه.

هغــه غـــټ بوټـــان را واخلـــي او لانـــدي پـــر فـــرش بانـــدي کښـېني....... پـه دې سـوچ کـي چـي څـومره بـه ښـه وای چي لـږ سـات د پـاره پـه دې غـټ بـوټ کـي مـي سـر ننـه ایسـتلی وای او لـږ خوب مي کړی وای.

یـو دم بوټـان لـوی شـي او پـه کوټـه کـي و دېوالـو او چـت تـه ورسـېږي..... د وارکـا د لاس څخـه بـرش ولـوېږي........ خـو هغـهٔ پـه هغـه وخـت سـر تـه څنـډ ورکـړي. خپلـي سـترګي خلاصـي کـړي او پـه کوټـه کـي و هـر څیـز تـه داسـي وګـوري چـي هغـه د دې پـه سـترګو کي حرکت ونهٔ کړي.

وارکـا پـایې (سـېړی) ومینځـه..... داسـي خیرنـي پـایې چـي ګـراک یـې او وینـي نـو بـه څـهٔ فکـر کـوي. زهٔ خـو پـه دې شـرمېږم..... د څښتني غږ یې تر غوږو شي.

وارکـا د پـایو (سـېړیو) سـره سـره ټـولي کـوټي هـم صـفا کـړې. د دویـم سـماوار د تودلـو پـس دکـان تـه منـډه کـړي.......... دې تـه هلتـه ډېـر کـار پـروت دی..... د دې د پـاره یـوه یـوه دقیقـه قېمتـي ده........ تـر دې بـه بـل تکلیـف ده کـار نـهٔ وي چـي پـه اشـپز خانـه (بـاورچي خانـه) کـي و الوګـانو (پټـاټو) تـه کښـېني او هغـه ریـزه کوي.

د وارکـا سـر بیـا درونـد شـي.......... الوګـان (پټـاټې) د دې پـه مـخ کـي نڅـا کـوي. چـاړه د دې د لاسـه ولـوېږي.......... پـه دې وخـت کـي د دې پـه غـوږو کـي د څښـتني غـږ راشـي چـي د دې پـه څنګ کي ولاړه غږېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټولــه ورځ جــامې وینځــل، لوښـــي صــفا کــول،ډوډۍ او کتــغ پخــول د الوګانو (پټـاټو) د رېـزه کولـو غونـدي تکلیـف جـن دی. کلـه کله خو له دې کاره څخه تنګه وارکا په وچه ځمکه ویده شي.

ورځ تېره شي......

د دربچـو څـه د تیـاره لیـدلو سـره سـم وارکـا خپـل د سـر ټپکونـه ټینــګ ونســي. هغــه هــم لکــه یــو چــا چــي تراشــلي وي. ...... اوري ....خو نئې چي ولي نه پوهېږي.

د مابنـام تیـارې د دې د پـاره د خـوب زېـری راوړي. خـو لـه بـده مرغه لږ سات پس مېلمانه راشي.

وارکـا سـماوار تـود کـړه.......... د دې ځښـتنه پـه جـګ غـږ دې ته حکم ورکړي.

پـه اصـل کـي سـماوار کـوچنی دی........... د مېلمنـو د پـاره پنځه شپږ واره تودېږي.

وارکا ورشه په منډه درې بوتله بئیر (شراب) راوړه.

وارکـا پـه دې خیـال چـي پـه منـډه بـه خـوب رانـه وتښـتي یـوه تېـزه منډه واخلي.

وارکـا دودکـا (د روسـي شـراب یـو قسـم) راوړه..... وارکـا د بوتـل د خلاصـولو اوزار راوړه........ وارکـا دا جامونـه خـو لـږ صـفا کړه.

خېــر اخــر مېلمانــه هــم رخصــت شــي.... د کــوټې رڼــا ګــل کــړي..... د دې ځښــتن او ځښــتنه دواړه د ویدېــدو د پــاره خپلــي کوټې ته ولاړ شي.

وارکا ځانګو ځنګوه.......... دا د ځښتني اخري حکم وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د انګېټې په بخارۍ کې چمچماران بیا هغه بې سوره راګ پیل کړي. د رنا خال او د جامو سوري بیا د وارکا په مازغو قبضه کول غواړي.

ویده شه زما لالیه ویده شه....... دا بیا هغه زمزمه پیل کړي..... ماشوم په چغو شي. په ډېرو چغو سترۍ شي. وارکا بیا هغه د کیچړه ډک واټ (سړک) ویني. هغه د بوجیو والا خلک، خپل مور پلیو ګیویا او پلاریا فین ویني..... هغه دا د ګړځه ډکه انځورونه ښه پېژني او ښه پرې پوهېږي........ خو نیم خوابې د دې لاس او پښې تړلې دي....... کوم چې د دې په زړهٔ یو بوج اچوي. هغه په دې نهٔ پوهېږي چې دا کوم طاقت دی............ د دې طاقت د لیدلو په هڅه کې دا شاوخوا اوګوري........... هغه هم په دې چې د دهٔ له لاسه څخه ځان خلاص کړي. خو بې فائدې..... اخر کار د دې لټون څخه تنګه راشي. هغهٔ د هغه وخت په لټون کې خپل ټول توان پکار راولي.

د رنا خال او د جامو د سورو پرته هغه خپل دښمن پیدا کړي...... چې د دې ژوند د سکون د لاري ازغی ۀ.

هو........ هغه ماشوم

هغه په خندا شي چې دومره اسانه کار د دې په خیال کې اول ولې نهٔ راغلی.

د رنا خال، سوري او چمچماران هم ورته په مسکي کې متحرک شي.

دا خیال د وارکا په دماغ بالکل قابض شي......... د چوکۍ څخه راولاړه شي.... بغېر د سترګو د رپه یو مهم ځیز ته ګوري او په کوټه کې ګرځي راګرځي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغــه خوشــحاله ده، او دا خيــال د دې خوشــحالي يــو پــه دوه کــوي. .... د لــږ ســات پــس هغــه چــي د دې پښــې او لاســونه يــې تړلي دي......... موجود نه وي.

د ماشوم د مرګه پس، خوب.....خوب......خوب

د رڼــا خــال تــه پــه مســکا شــي......... ســترګي او د لاســونو ګــوتي يــې پــه رپيــدو شــي او کــرار کــرار د ماشــوم د ځــانګو خــوا تــه روانه شي.

د ماشــوم د قتلولــو پــس دا فــوراً پــه ځمکــه پرېــوزي.......... لــه ډېره خوشحالۍ په خندا شي چي اوس به په ارامه خوب وکړي.

لږ سات پس هغه په خوا ږه خوب ويده شي.

د مرګ په خوب ويده شي.....................

(c) ketabton.com: The Digital Library

بزرګ غویی

د نیــل د ســیند پــه غـــاړه یــو ځـــوان بزګرخپــل غـــویی څــروو......... د دهٔ د دې غــویي ســره بــې کچــه مینــه وه......... دا غـــویی د دهٔ د روزۍ ذریعـــه او د ژونـــد ملګـــری ؤ.........دې ځــوان بزګــر لــه لیــري څــو خلــګ اولیــدل چــي د دهٔ پــر خــوا راروان وو......... کلــه چــي هغــه نــزدې راورسېدل نــو دا معلومــه شــوه چــي دوی د اوزیـــرس دیوتـــا (د لمرخـــدای) منـــونکي دي.......... کــاهن (د دې عقیــدې عــالم) چــي کلــه غــویي تــه پــام شــو نــو د غــویي خــوا تــه راغــی.......... د هغــه جــائزه یــې واخســته......... غابنــونه یــې وروشــمارل او بیــا نــابېره دا راغلــي خلــګ پــه ســجده پرېوتــو.......... بزګــر چــي دا اولیــدلو نــو حېــران شــو چــي دا څــهٔ کیســه ده؟ کلــه چــي هغــوی د ســجدې را پورتــه شــو نــو یــې بزګــر تــه اووئیل.چي!

اې ځوانــه! تــهٔ ډېــر خــوش نصــیبه یــې.......... د لمــر خــدای تاتــه یــو بــې نظیــره (چــي مثــال نــهٔ لــري) نعمــت درکــړی دی......... تا ته د بزرګ خدای غویي (ایبس) ملګرتیا حاصله ده.

زهٔ ستاســو پــه خبــره نــهٔ شــوم پــوه؟ بزګــر پــه حېرانــۍ ورتــه اووئیل.

مــوږ د بــزرګ غــویي ایــبس خبــره کــوو کــوم چــي دا وخــت لــه تــا سره دی.

لاکن د دې غویي نوم خو داسو دی.

بچیــه! پــه خبــره ځــان پــوه کــړه.......... تــهٔ نــهٔ ګــورې د ایــبس د تنــدي نــور؟ د دې بــزرګ غــویي شــجره نســب د زرپشــته پــس د لمــر و

(c) ketabton.com: The Digital Library

خدای ته رسي....... موږ له ډېره موده راهیسې د دې پسې ګرځېدو......... اوس د خدای شکر دی چې د دۀ دیدار مو نصیب شو.

دا تاسو څۀ وایست؟ داسو د لمر د خدای اولاد نۀ شي کېدای......... د دۀ موریوه عامه غوا ده، او د دۀ پلار اوس هم زموږ په کلي کې ژوندی دی.

چپ شه بې ادبه! زما د خیاله چې ځان نۀ دی دربانده ګران.........پام کوه که دې د بزرګ غویي ایبس په شان کې ګستاخي وکړه نو درته ښه به نۀ وي.

زۀ رښتیا وایم، داسو یو عام غویی دی...... تاسو خامخا دی بزرګ ګڼئ.

ښه! نو تۀ په خبره سر نه خلاصوې، موږ بزرګ ایبس وتا ته نۀ پرېږدو، که د ځان خېر غواړې نو په پټه خوله له دې ځایه ولاړ شه.

د دې خبري سره سم کاهن (عالم) غویی روان کړو....... بزګر چغې وهې چې داسو له ما مۀ بیایاست، دا زما د روزۍ وسیله او د ژوند ملګری دی.

د ایبس غویي غوجل یې د ناوې رنګه ښائسته کړی ؤ......... د لمر خدای پخپله خپل په وړانګو د دې غوجل (چې دا وخت عبادت خانه وه) ښائست یو په دوه کړی ؤ......... د عبادت خانې عالم او نور ملازمان بزرګ غویي ته یې غسل ورکوو.

کم بخت داسو هم په معتبره غوجل کې ولاړ داسې یې دې خلګو ته کتل لکه چې دی دا پوښتنه کوي چې............ تاسو زۀ چېري راوستم؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو ملازم د پیو (شېدو) ډک لگن د دهٔ په مخ کې کېښود ی....... داسو ټولي پئی (شېدې) چټې (صفا) کړې.

ملازم اووئیل ! چې تو به څو مره سیوک (وږی) غویی دی.............. ټولي پئی (شېدې) یې چټې (صفا) کړې.

د دهٔ ملگري په خندا کي ورته اووئیل ! چي ولي به یې نه چټوي........ نوی نوی د لمر د خدای اولاد جوړ شوی دی........... پخواني عادت یې لا تر اوسه نهٔ دی تللی.

ملازم په سنجید گی سره ! یاره اوس نو د دوی څخه څوک دا پوښتنه وکړي چي د غویي عبادت کول د کوم ځای عقل مندي ده.

ملگري یې ورته اووئیل چي ! وروره بله وار داسي خبره تر خولې ونهٔ باسې، که چا واورېدل نو خېر به دي نه وي.

ملازم بیا اووئیل ! نا یاره، دا واقعي د سوچ خبره ده........ د دې قسمه عملیاتو څخه ساده خلک خرهٔ جوړول څهٔ معنا لري؟

یو عالم دا خبري اورېدلې، هغه د دوی څنگ ته راغی او په ځواب کي یې ورته اووئیل ! چي تاسو زموږ په مصلحتونو نهٔ پوهېږی........ دا وخت نیم مصر زموږ په لاس کي دی........ لوی لوی شاهان موږ ته باج (ټېکس) راکوي.......... خبر یې دا ولي؟

ولي چي اولس تو هم پرست دی......... که اولس را پورته شي، د علم رڼا وي خورې کړي، جهالت ختم کړي نو په دوی او موږ کي څه فرق؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

نو په دې زما خوږه وروره دا خبري پرېږده، اولس بې وقوفه کړه، په دې کي زموږ ګټه ده.

ملازم پوښتنه ځیني وکړه ! لاکن ما خو اورېدلي دي چي کاهن اعظم (لوی عالم) په خپله د غویي د عبادت پرستۍ خاص په حق کي نه دی؟

کاهن په ځواب کي ورته او وئیل !

زۀ په دې نه یم خبر، خو که داسي وي نو د هغۀ مازغه خراب شوي دي.......... هغۀ باید چي له خپلي زمه وارۍ څخه لري کړل شي.......... داسي خلګ د مصلحت او د ملکي مفاد دښمنان دي.......... د هغۀ ختمول به ډېر ګټور وي.......... سبا جشن ایبس (د ایبس د زوکړي ورځ) دی، موږ ته پکار دی چي د بزرګ غویي جلوس په ډېر دربې راوباسو....... اولس په دهوکه کي ساتل تر دې ښه کار نشته.

په ښار کي جشن ایبس په ډېر جوش و خروش سره لمانځل کېدی. سهار وختي داسو ډېر ښائسته بزرګ ایبس جوړ شوی د عبادت خانې راووت........ د عقیدت مندانو یو سېلاب پر دۀ رامات شو........ ډېر وخت پس و جلوس ته دا موقع راغله چي هغه روان شي........ د جلوس له مخه د عبادت خانې کاهنان (عالمان) په یوه نۀ پوهېدونکي ژبه یې ترانې وئیلې او روان وو....... په کوڅو کي د پښې اېښودلو ځای نه ؤ....... د کورو پر بامونو ښځي او ماشومان ولاړ پر بزرګ غویي (داسو) باندي یې ګلان پاشل.

د داسو مالک (بزګر) هم په دې ورځ د غوا (د داسو مور) د خرڅولو د پاره ښار ته راغلی ؤ........ هغه چي دا جلوس ولیدو نو د غوا سره یوې خوا ته اودرېدو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

داسو چې کله د دوی له ځنګ سره تېرېدی نو یې پر خپل مالک (بزګر) او په موریې سترګي ولګېدې........ نابېره یې ورو ځغاستل............... کاهنانو (عالمان) د دهٔ د نیولو ډېر کوشش اوکړ......... خو هغه د دوی په لاس نه راغی........ بزګر د دهٔ (داسو) د هرکلي د پاره ور مخ ته شو او په زګېروي یې ورته اووئیل !

تهٔ څومره بد نصیبه یې داسو ! خلک تا خپل خدای جوړول غواړي او تهٔ یې چې له ما سره مینه کوې، او پر خپل بزرګ ژوند باندي تهٔو هغه طبعي ژوند ته ترجیح ورکوې.؟

کاهن چې کله دا واورېدل نو په چغو شو ! د دې کافر سر ور پرېکړی......... دی زموږ د خدای توهین کوي.

د عقیدت مندانو یو هجوم پر دهٔ رامات شو........که پولیس نه وایې نو دې خلکو به واقعي دی وژلی وای.

پولیس دی د خلکو څخه خلاص کړی او تهانې ته یې راوستی.

تهانه دار ورته وئیل !

پر تا د کفر الزام لګېدلی دی، تا بزرګ غویي ته د داسو په غلیظ نوم ورغږ کړي دي.

هو ! د هغه نوم داسو دی، هغه زما غویی دی، دې خلکو زما غویی په بد ماشۍ له ما څخه راوستی.

تهٔ یا د بزرګ ایبس توهین کوې......... تهانه دار په غصه ورته اووئیل.

کومه خبره چې وه ما درته عرض کړه........ زهٔ رښتیا وایم د دهٔ نوم داسو دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اې کم عقله هر ځای رښتیا نهٔ وئیل کېږي.
نو تهٔ دا غواړې چې زهٔ دلته دروا غ اووایم.؟
نـا ! خـو بیـا هـم تاتـه دا حـق نشـته چـې د نـورو خلګـو مـذهبي جذبات مجروح کړې.
دا نور څوک دي ؟
موږ ټول، د دې ملت وګړي.
ولې زهٔ د دې ملت وګړی نه یم ؟
څهٔ، څه دي اووئیل؟
تاسـو مهربـاني وکـړی زمـا غـوږیی ماتـه ځنـي راکـړی........ زهٔ له دې ځایه ځم.
کـم عقلـه کلـه چـې د ملـت خبـره اوشـي نـو د هغـه څـه مـراد یـوه خاصه طبقه، ستا رنګه غریب بزګر د ملت وګړی نهٔ شي کېدای.
بزګـریـې د پـولیس پـه حفاظـت کـې د کـاهن اعظـم (لـوی عـالم) پـه مـخ کـې پـېښ کـړو............ هغـه د څـه سـوال او ځـواب پـس ورته اووئیل چې !
تـا د حکمرانـې طبقـې د جـذباتو تـوهین وکـړ............ دا تـا ښه نه وکړو.
ولې زما هیڅ جذبات نشته؟
سـتا خبـره هـم پـر خپـل ځـای ټهیـک ده......... خـو تاتـه دا نـهٔ پکار چې تا دا خلګ مشتعل کړي وای.
ښـه ! نـو تـه غـواړې چـې زهٔ پـه څـه خبـر نـهٔ خبـر د دوی پـه عقیـده یقین وکړم.
نـا ، زمـا ګرانـه نـا .... زهٔ دا نـهٔ غـواړم.......... زهٔ وایـم چـې دا ژونـد د مختلفـو خوندونـه څـه ډک شـوی دی.........
باطـل د زرګونـو کلونـو څـه د انسـان پـه زړهٔ کـې خپـل ځـای جـوړ کـړی

(c) ketabton.com: The Digital Library

دی............ پـه دوی کـې دومـره صـلاحیت نشـته چـې حـق وپېژنـي............ کـه څـوک د دوی لـه مخـه د درواغـو پـرده لـرې کـول او غـواړي نـو دوی فـوراً د هغـه د سـر د مـاتولو پسـې را روان شـي.......... زهٔ تـا د دې ظالمـانو بـچ کـول غـواړم............ وایـه زهٔ ستا څه مدد کولی شم؟

زهٔ نـهٔ غـواړم چـې تـهٔ زمـا د پـاره ځـان و سـختو تـه مخـامخ کړې....... بزګر ورته اووئیل.

زهٔ د دې خـود فریبـه ژونـد څخـه بېـزاره شـوم.......... زهٔ لـه مرګـه نـه وېرېـږم.......... ولـې چـې وجـدان او ضـمیر فـتح کـول حقیقي ژوند دی.

د دې وئیلـو سره سم کـاهن اعظـم (لـوی عـالم) خپلـه رسـمي او روایتـي چپنـه وباسـي او یـوې خـوا تـه یـې وغورځـوي....... بزګـر د ځـان سـره کـړي او سـیدها عبـادت خـانې تـه ولاړ شـي.......... کاهنان د بزرګ ایبس ترانې وایي.

کـاهن اعظـم (لـوی عـالم) پـر منبـر ودرېـږي او پـه اوچـت غـږ خلګ مخاطب کړي.

زمـا بچـو ! هغـه وخـت راغـی چـې زهٔ نـن ستاسـو مـخ تـه د زړهٔ خبـره اوکـړم.......... د دې خبـري سـره یـې حکـم اوکـړ چـې پـردې لـرې کـړی.........د پـردو پـه اخـوا د بـزرګ غـویي (داسـو) غوجـل وي، چېـري چـې نـور غـویي هـم تـړل شـوي وي.......... داسـو د ټولـو غوایـو پـه مـنځ کـې پـر یـوه جـګ ځـای ولاړ وي.......... کـاهن اعظم (لوی عالم) د دهٔ خوا ته په اشاره اووایي چې !

دا داسـو دی.......... چـې تـر پرونـه پـوري یـو عـام غـویی وٚ......... او نن زموږ خدای دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مـوږ تـه پکـار دی چـي د دهٔ عبـادت او کـړو او د دهٔ قـرب حاصـل کړو.

جـذباتي کاهنـانو کـاهن اعظـم (لـوی عـالم) و نـورو خبـرو تـه پـرې نښـو دی.......... د هـري خـوا ښخـه پـر کـاهن اعظـم (لـوی عـالم) باندي رامات شول.

بزګـر د دې موقـع ښخـه ګټـه تـر لاس کـړه او د هغـه ځـای یـې ځـان اوباسو.

خو !

کاهن اعظم (لوی عالم) .... ؟

پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماخذات

(۱)افسانه؛ پرایه بچه......فارسي ليکوال..... جلال آل احمد.....اردو ترجمه.......بزل حق محمود............ ماخذکتاب........محرم‌راز

(۲)افسانه؛ ماں .... فارسي ليکوال........جهانګيرجليلي........اردو ترجمه.......پروفېسر قاضي فضل حق محمود (مرحوم)....... ماخذکتاب.........محرم‌راز

(۳)افسانه؛ عاشق صادق......... فارسي ليکوال.......مير جعفرحجازي.........اردو ترجمه........ پروفېسرفضل حق محمود (مرحوم).......ماخذکتاب............محرم‌راز

(۴)افسانه؛ دم واپسي.........فارسي ليکوال......... مستوره افشار..........ماخذکتاب.........مجله‌فارسي.........ستارګان‌سياه

(۵)افسانه؛ چهان، بوره، بوتل.......... فارسي ليکوال......... علي دشتي......اردو ترجمه.........پروفېسر فضل حق محمود (مرحوم)....... ماخذکتاب........محرم‌راز

(۶)افسانه؛ لقب........ فارسي ليکوال....... سعيدنفيسي........اردو ترجمه..... حامد حسن قادري........ماخذکتاب.......ايراني جديدافسانې

(۷)افسانه؛ خادمه........روسي ليکوال...... چيخوف........ اردو ترجمه.......سعادت حسن منټو......... ماخذکتاب........روسي ادب کې‌شاهکار

(c) ketabton.com: The Digital Library

(۸)افسانه؛ مقدس بیل........فارسي لیکوال........عبدالرحمن فرامرزي........اردو ترجمه............ پروفېسرفضل حق محمود (مرحوم)........کتاب......محرم‌راز

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library